

NGAY TAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BẢY 15 JUIN 1940—SỐ 212, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

NAN KHAN GIẤY

Ông chủ nhà in báo bà mời :
— Bà về nói với nhà giai cứ lo đủ 100 ram
giấy pur Lafuma, 100 ram giấy Velin de
Rives và 100 ram giấy Chamois là xong.

ECLAT D'ARGENT

Blanchit les dents

En vente partout et à la P. ARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi — 52, Boulevard Đồng Khánh Tél. 454

SÁCH MỚI

LỖI VỠ THƯỜNG DÙNG

Nhiều lỗi vỡ thường dùng như bị bóp cò, gõ và bóp lại đánh ngã. Bật dao, gãy, ba toong v. v... Hình vẽ rõ, rất dễ học. Sơn-Nhân soạn. Giá 0p30. 2) Đã in lần thứ sáu, có thêm bài thuốc và cách chữa chứng :

ĐƯƠNG GIAO-CẦU MÀ CHẾT NGAY!?

Lần trước đã thêm « cách thật rửa khôn khéo để tự chữa k'đi ngay các bệnh lậu v. v... » Đó là cuốn «NAM-NỮ BÍ-MẬT CHỈ-NAM» chuyên dạy việc Vệ-sinh hôn nhân của Nam Nữ...

Có nhiều hình vẽ rõ và bài thuốc dễ dùng. Giá 0p59 Ng. An Nhân thuật (1) ở xa gửi mua cả 2 cuốn một lượt cước có 0p20 (Contre remboursement là 1p20). Thư và mandat để cho nhà xuất bản :

NHAT-NAM THU-QUAN

19 Phố Hàng Điều — Hanoi

1— Muốn biết rõ giá trị của sách N. N. B. M. G. N. xem trang đầu số báo 206 (ra ngày 6-4-40)

MỖI NHÀ NÊN CÓ MỘT CUỐN

Vua Quang Trung

để sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa của bậc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử tiểu thuyết) của Phan-trần-Trúc soạn, nhà in Lê Cường Hanoi xuất bản, in gần xong, giá 0p.50

LỖ' BƯỚC SANG NGANG

một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ Nguyễn-Bình. Nhà in Lê Cường, in bằng giấy Offset gần xong, giá 0p.50

LAN HỮU

Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tán tiến hoan nghênh, lại được cả các gia đình bầy còn theo khuôn phép cũ, cũng thu nhau mua cho con cháu đọc.

Tiêu thuyết của NHƯỢNG-TỔNG : Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tin Văn phê bình, đề lên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá 0p50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Huế, Hanoi.

Mat đẹp như xuân

Ngày xuân về mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa diện, da sẽ không bao giờ hư như : nẻ, bắt gió, bắt nắng, nám sần, to da, v. v...

ai mô mỹ viện

Nên mua máy uốn tóc : 100p. — 200p. — 400p. — đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet : 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p. — Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Massage (soa nắn) : 9p. — 45p. — 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p. — tondeuse điện : 70p. — Douche pul-

AMY

Thần đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùng điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn rướm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hót tóc?

vécisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p 80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p. — 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn. Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ

Làm nhà nên dùng

gỗ

TÁN

CAÔI

CHÒ

viết thư hỏi

ĐINH VĂN TƯỜNG

Fournisseur de Bois

Tél. 14 Bèn-Thuy (près de Vinh)

PHÒNG - TÍCH VÀ PHẠM - PHÒNG

HAY LÀ ĐAU DẠ DÂY

Thuốc hay nổi tiếng khắp Đông Dương giáng họa rất nhiều của ơn thật lớn

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không Con chim biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô hình bịch. Khi ăn nóng rồi thì hay ợ hơi hoặc ợ ch a). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã cả đầu tay, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một hộp uống 0p25. Liều hai hộp uống 0p45.

Vu đình Tân ăn từ Kim tiền năm 1926

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 12 Hàng Mã (Culvre Hanoi)
Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong
Cơ hình 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung - Nam - Bắc kỳ - Cao
mên và Lào có treo cái biển trên.

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col Baleiné et Trubénisé chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ

140-142, Paul Bert

— Nam - dinh —

VAN NANG LINH BỒ rất hay.

Giúp người khỏe mạnh đó đây vang đồn.

Uống vào ăn ngủ đều ngon,

Tinh thần minh mẫn để con khác người.

Van Nang Linh Bồ 1p00

Một viên V. N. L. B. làm cho tinh thần khoan khoái. Một viên V. N. L. B. làm cho sức

khỏe lại liền. Khó nhọc đêm trường, lâu vất vả, dùng V. N. L. B. đều trối.

Các cụ thể hần hèn, gân cốt lỏng lẻo, ít ăn ít ngủ, dùng V. N. L. B. sức khỏe lại ngay. Các Ngài làm việc mệt óc, quản trí, mệt mỏi thể chất, dùng V. N. L. B. lập tức hoàn toàn.

Các bà huyết hư, gãy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh vật luôn luôn, dùng V. N. L. B. lập tức khoan lòng. Bậc bệnh đến tiền. Các Cô các Cậu nam nữ học sinh, tinh thần quản bách, hay quên, hay sợ, sức khỏe không đều, dùng V. N. như ý sẽ cấp.

LƯƠNG-NGHI BỒ-THẬN thuốc thần,

Mông, Di Tinh lãnh các phần nguy nan.

Thủ-dám bệnh thận chan chan,

Lương-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.

Lương Nghi Bồ Thận 1p00

Di, mông, lãnh tinh hại cho sức khỏe, sinh ra đủ các thứ bệnh: mờ mắt ù tai, khi khi xuất thì môi gỏi, quản lưng, thực là vất vả đủ đường ấy chỉ bởi thận yếu mà sinh ra, phải lập tức uống L. N. B. T. là khỏi bệnh, mà như ý. Thủ-dám thực là tai hại cho tinh thần và sức khỏe, đã làm một cách

khó khăn cho thận gia mà hại cho đường tử tức. Những ai đã mắc cái bệnh thủ-dám ấy, lập tức dùng L. N. B. T. mà chữa, cho cuộc đời được tươi trẻ, tương lai được rực rỡ.

LY DỊ YÊN HÃ phải uống ngay

Nam nhân Nam trí ở đời này

Quảng đến đập tầu mau đi chứ

Diu dặt nhau lên khỏi vũng lầy

Ly-dị Yên-hả thủy 1p00

Bạn trẻ đã chót đã mang vào lũng thuốc sai, phải mau mau tỉnh ngộ, kia trời Âu bệ Á ai những tranh đua. Đây, một đề khí dung: Ly-dị Yên-hả, để xe

cùng lo. Không vất vả gì, tinh thần minh mẫn, mà riu rít nhau lên khỏi vũng lầy. Rồi chỉ bao cho dân em lũng thuốc sai là: Tiều tụy.

PHONG TÌNH mà vương phải gái,

Thuốc Lê-Huy-Phách thực tài thực hay.

Uống vào bệnh khỏi mau thay,

Ngày ngày nước tiếng đó đây vang đồn.

Giang-mai, củ đinh thiên pháo, phát hạch, phát sỏi, lở kẽ lợi, lung lay chân răng, chỉ dùng thuốc «Giang-Mai» số 18 là khỏi (1p00). — Lậu buốt, đái ra máu dùng «Lậu Buốt» số 4 (0p50). Lậu ra mủ, dùng thuốc «Lậu Mủ» số 10 (0p50). Nếu vừa đái buốt, vừa có máu, lại ra mủ, dùng «Thanh

Niên Cứu Khổ Hoàn» số 70 (1p20) — Lậu chưa tuyệt nọc, tiền tiền đục, có vẩn... dùng «Tuyệt Trưng» số 12 (0p60) và «Bảo-Mệnh» thang (0p15) kèm với nhau, được khỏi dễ dàng.

Các ngài muốn hỏi điều gì sẽ trả lời minh bạch, phải đình theo tem.

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHÁCH

N- 19, Boulevard Gia-Long — HANOI

Có đại-lý khắp các tỉnh, và cần nhiều đại-lý khác nữa. Có sách Bệ h-nguyên và Bảo-vệ gia-dinh (Trong có những quyển Phong tinh căn bệnh, Hai bộ triy sinh dục, Ngũ-Lão căn bệnh, Tiền nhũ kinh giản, Bài trừ mục thống) để biếu các Ngài. Ở xa, muốn có sách ấy xin gửi 0p06 tem là tiền cước gửi.

BỆNH

DI-TINH

trị khỏi được không?

Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh lắm, khỏi phải nhắc nữa, các bạn cũng biết hình trạng và những tai hại của bệnh ấy làm cần cố không biết bao nhiêu đời của thanh niên.

Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là không thể trị.

Năng tập thể dục, sống ngoài ánh sáng, tránh những điều quá kích thích đến dục tính, ăn uống điều độ, là phương pháp trị bệnh Di-Tinh tốt nhất.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng có tập thể dục mà còn uống thuốc *Cô-tinh Ích-thọ* hoàn mỗi ngày, thì cái kết quả còn mau lạ hơn nữa.

Dùng thuốc *Cô-tinh Ích-thọ* hoàn, các bạn được chắc chắn trị bệnh Mộng tinh dục mau, và nếu bệnh nặng đến Di-tinh hay Huyết tinh, dùng nhiều lắm trong 5 hộp là thật mạnh. Cái hay của *Cô-tinh Ích-thọ* là ở chỗ bình không bao giờ trở lại. Một hộp 1p00.

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc:

Võ đình Dân

Chợ-lớn, Saigon,
Pnom-Penh

VAN HOA

8, Can onnais, Hanoi

Cô-tinh Ích-tho

Thuốc hoàn chuyên trị bệnh: MỘNG-TINH, DI-TINH, và HUYẾT-TINH. Thuốc làm cho êm-ái ngủ yên, không còn hoi hộp, giật mình, làm tim lớt đập mạnh *CÔ-TINH ÍCH-THỌ* hòa huyết ở cơ thể âm-nang, bồi bổ buồng thận đã hư nhược. Bệnh MỘNG-TINH, DI-TINH nhẹ trong 1, 2 năm, uống 2 hộp *CÔ-TINH ÍCH-THỌ* là thật mạnh. Bệnh nặng đến HUYẾT-TINH, lâu 5, 7 năm, uống trong 5 hộp là dứt tuyệt. *CÔ-TINH ÍCH-THỌ* hay ở chỗ trị bệnh thật lạ, và danh tiếng nhờ ở chỗ trị bệnh không bao giờ trở lại.

Chớ lầm *CÔ-TINH ÍCH-THỌ* với nhiều thứ thuốc trị bệnh DI-TINH khác ở làm uất-tinh, tinh không sản dặng, để người bệnh tưởng là thuốc hay.

1 hộp 1p00. Có bán khắp nơi và tại

Nhà thuốc VÕ-ĐÌNH-DÂN

CHOLON — SAIGON — PHNOMPENH — VINH

Ets **VẠN-HÒA**

8 Rue des Canionnais — HANOI

PHÒNG ĐĂNG

(Tủ sách mới)

Một thiên tiểu thuyết rất hoạt động, rất phong đượ, có thể là một thành-ích để đánh dấu vào xa-hội hiện-đại. Sách và bìa in rất đẹp, giấy ngót 100 trang.

MINH-PHƯƠNG XUẤT BẢN

TỔNG PHÁT HÀNH TẠI BẮC-KỲ

Librairie Centrale

60, Boulevard Borgnis Desbordes, Hanoi

Ouverture
LE SAMEDI

14 OCTOBRE

1939

**CABINET
PROPHYLACTIQUE**

du docteur Hy

Ancien Interne de l'Hôpital
St Lazare de Paris

**Spécialiste des ma-
ladies vénériennes**

Ouverture en per-
manence la nuit de
22 heures à 6 heures
du matin

**POUR tous soins
préventifs con-
tre les maladies
vénériennes**

(Bê phòng bệnh hoa-lễu)

N. 2 — RUELLE HỘI-VŨ

CUON SỐ

CHUYÊN

Kiểm duyệt bỏ

Ha phong — Hồi 3 giờ sáng hôm vừa rồi, Phùng thị Chơì da tọ ngủ nghe thấy động ở phía ngoài sân, choàng gậy hò nán nôm lên. Cả xóm đồ đến, tóm được một anh quần áo đen đầu chọc. Chàng ta cười nụ nói với mọi người rằng mãi đi chơi hồng mắt chẳng lạc vào sân nhà này mà không bết. Trong người chàng có dất 15 cái chìa khóa để các k'ều.

Xét ra, chàng đã đi ngủ mắt ở Gòn đảo nhiều năm. Hiện chàng đã được mời vào hồng mắt trong Hòa-Lô, ở đây, phải cái hơi nực.

Phù-Lý - Vợ chồng Chu khác luật đến ăn g ở nhà họ, bị hai người chú bắt bẻ đánh. Chồng liền rầy vợ xuống đất rồi nằm theo ăn va. Ý hẳn nghĩ ăn va xong không đủ mạnh để kiện bỏ tù những người đánh vợ chồng mình, hẳn trở giẫy, giàng chân thật mạnh đập phăng vào bụng vợ đang có thai 5 tháng cho vợ dọa thai chết để đồ va thêm. Rồi há nói lớn nhất quyết phải được kiện phen này cho ai nấy biết tay hẳn. Nhiều người lân thân tự hỏi rằng đã thích ai nấy biết tay mình để thế, sao hẳn không tự đập đầu ra sân hay tự của cô chết để ngã thêm va, sao lại nhè vợ con mà giết, những người mà có lẽ hồng thích được kiện bằng hẳn.

Haiphong — Được tin có đầu ma Vây Thầu lấy chủ rở ma cưới xin nh đình, hôm nọ, lại hiện về báo mộng cho bố mẹ anh, kêu chồng là một con ma-lanh bạc lẻo, an ở với mình non một tháng rồi nhất định không cùng hiện lên trần gian, ra đốc Lý làm phép cưới. Có khóc lóc lo chồng chán rồi ruộng bỏ, xin cha mẹ lập lúc, làm ngay phép cưới theo luật, phỏng chú rở ma lanh bắt trác.

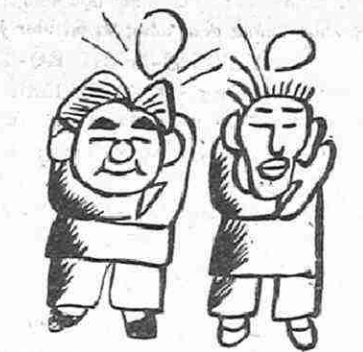
Đã có bán

GÁNH HÀNG HOA

Truyện dài của KHAI-HUNG và NHẬT-LINH

(MỚI IN LẠI) Dãy 244 trang. Giá 0p60

ĐỜI NAY

Lại tự-từ

IT lâu nay, những vụ tự-từ liên tiếp xảy ra nhiều quá. Không ngày nào là các báo không đăng tin một người tự-từ. Riêng ngày 11 juin, một thiếu nữ 19 tuổi tự-từ chết trong một cái bể đựng nước (cả ta phải muốn chết bao nhiêu để chết được trong một chỗ như thế!) một thiếu nữ khác, 23 tuổi, tự-từ ở hồ Gươm, nhưng may mắn hơn, được người ta vớt lên.

Trước hết, một điều nhận xét: phần nhều những người tự-từ là những người trẻ tuổi cả, những người đáng lẽ phải ham sống hơn hết, nhưng cũng là những người đủ khôn ngoan để nhận lấy cuộc đời. Tất cả những vụ tự-từ ấy chỉ rõ một thời kỳ khủng hoảng về tinh thần, một sự lung loạn trong các linh hồn.

Thật ra, trong số những người ở vào cái trường hợp không đáng tự-từ, đã tự hủy mình vì những duyên cớ cớ con, những hôn giận không đầu. Nhưng, kể về số đông, tất cũng phải có một cái gì, một sự chán nản nào đó. Dầu người ta nói thế nào mặc lòng, chết không

phải là một việc dễ, chết cũng phải có đôi chút can đảm, nếu không nhiều.

Những vụ tự-từ đáng thương nhất là những vụ quyền sinh của những thanh niên, thiếu nữ kia, họ chỉ mong sống và ham sống theo ý muốn riêng của họ. Ý muốn ấy, tiếc thay, lại không phải là ý muốn của bậc cha mẹ họ. Những ai phải chịu thiệt, ai phải hy sinh, nếu không phải là cái thế hệ đã có tuổi, đã sắp rời bỏ cuộc đời? Nhưng phần đông, người già hay ích kỷ, và không muốn, và sợ hãi thấy phải thay đổi một tinh thể sống mà họ đã quen và được lợi.

Hai bạn trẻ m trở lấy nhau. Nhưng vì những lẽ môn đăng hộ đối, vì lẽ giàu nghèo, — và nhất là vì sự liên lợi của cha mẹ hay của gia đình, — người ta cấm đoán không cho hai bạn được toại nguyện.

Trong sự ấy, có chăng cái hài lòng của cha mẹ muốn được con sung sướng, cái bồn phẫn của cha mẹ phải trông nom đến hạnh phúc của con? Nhưng, lòng yêu của cha mẹ chủ bao giờ nên đi đến sự cấm đoán cả, chỉ nên ở trong sự khuyên bảo. Tại sao không để con cái mang lấy cái trách nhiệm của chính cuộc đời họ, không để cho họ tự tay xây dựng lấy một cuộc đời mà họ đã muốn?

Một là người thanh niên — hay thiếu nữ —, bậc chí quyền sinh, như vậy là làm thiệt đời mình và làm đau lòng cha mẹ. Hai là người ấy chịu nhện và chịu theo, rồi sống một cuộc đời tầm thường, lúc nào cũng ăn hận, cũng nhạt nhẽo, — bởi vì không có cái cảm giác mạnh mẽ là tự làm cuộc đời mình, tự tạo ra hạnh phúc hay là khổ sở. Chúng ta biết bao nhiêu người sống hiền lành và an phận như thế, bởi vì ngay lúc bước vào đời, họ đã, hoặc chịu thừa nhận lấy một sự bất như ý, hoặc đã hy sinh những ngày tốt đẹp nhất cho một tình trạng mà họ không muốn mong thay đổi nữa.

THIỆN-SÍ

Vì chiến tranh, những cuộc khiêu vũ đã bị cấm. Lệnh này khiến cho một số gái nhảy thành ra thất nghiệp, nhưng trong số, không phải ai cũng phản nản cả: nhiều người tỏ ý vu thích, và hy vọng sẽ được làm một nghề khác đỡ nhọc mệt hơn. (Theo cuộc điều tra của một tờ báo).

Những cuộc vui chơi ở những chốn công cộng mới bị cấm; vì các nhà cầm quyền nghĩ rằng, vui đùa trong lúc ngoài mặt trận các chiến sĩ đang liều mình để giữ gìn tổ quốc là một cử chỉ không được đứng đắn và biết ơn lắm. Đó là một điều rất phải.

Kiểm duyệt bỏ

XÀ GÀN

vào lá rau ăn hết lá rồi đến cuống. Các nhà trồng rau không tìm được phương pháp tiêu trừ nên họ họp nhau bàn. Kết quả cuộc bàn luận ấy là sự sinh nở ra một ông thần: quan ôn sấu.

Đã có thần là phải có lễ lộc. Họ ben góp tiền làm lễ tiễn

kia. Cờ quạt cắm la liệt ở ruộng rau, họ cúng nửa ngày trời, nhưng sau khi hóa vàng mã rồi, các « quan ôn sấu » vẫn không thấy bớt mầm bớt miệng đi chút nào. Chắc rồi họ còn phải mời những vị thượng đẳng thần đến nữa đây! Nhưng giá họ c u khẩn đến vị thần: với bột, hay các vị thần sát trùng khác, có lẽ họ đã thoát nạn « quan ôn sấu » kia rồi.

T. S.

Đấy là ở ngoài Bắc. Trong Trung, tỉnh Quảng-Nam, cũng một vị ác thần mới ra đời. Giếng làng Dương sơn bỗng gần đây có người nghèo đói quá nhảy xuống tự-tử. Các bộ làng họp nhau lại bàn, và trình trọng tuyên bố rằng cái giếng ấy có « Nam » ! Phải có « nam » mới có người chết đuối, cái lý luận chặt chẽ ấy đến thành hiện cũng phải phục là đúng. Các cụ bên xin phép mời thầy phù thủy về cúng lễ và đốt ốt cho con ma mới sinh kia thì làng mới mong yên ổn làm ăn được.

Thật là những ma cùng quái! Chỉ đi tìm những ma, quái mơ hồ, quên không trông thấy những ma quái thật, sờ sờ bên cạnh. Giá thử ta chưa biết điện là gì, có người đem vài mươi chiếc đèn « pin » đến bật sáng lên, có lẽ nước ta lại thêm

Kiểm duyệt bỏ

Chỉ vì đời.

Quả nhiên mới đây một vụ trộm tại nhà ông giáo Ninh ở Moncay đã chứng thực điều ấy. Quả gian lên vào nhà ông giáo, cậy cửa bếp mở chạn lục com nguội và thừ ăn thừa thãi đánh một bữa no nê, rồi đi, chẳng lấy một vật gì khác.

K.H.

Thần quái.

NƯỚC khác có lẽ nhiều tàu bay, súng đại bác và tàu ngầm, có lẽ nhiều kỹ nghệ và văn minh, nhưng thế nào cũng kém nước Nam về một mặt, mặt thần quái.

Thật không nước nào sản xuất được nhiều thần, nhiều quỷ bằng nước ta. Động một việc gì xảy ra cũng có thể sinh ra một ông thần hay một con ma được: có lẽ đó là cái phúc riêng của dân ta vậy.

Ở Cầm-phả, có tới năm, sáu chục người sống bằng nghề trồng rau muống. Mọi năm, công việc trồng trọt dễ dàng, nhưng năm nay, bỗng nhiên cả ba, bốn chục mẫu hồ ao và ruộng rau muống bị một giống sâu rất lạ làm hạ. Thừ sáu ấv thần nhỏ, đầu đen như sâu róm, bám

được vài mươi ông thầy mới và có lẽ ta lại được xem một đám cúng tế vĩ đại nữa!

Nhưng điện đã quen biết rồi, và đến lúc dân quê hiểu biết rõ con sâu rau muống là con sâu thương, thì các vị « quan ôn » hay các vị thần khác cũng phải đến khộc sụt mướt bỏ nước ta mà đi thôi.

Và muốn hiểu biết, cần phải đọc.

T. Văn

SÁCH HỒNG

Giá 0p.10

Mới ra cuốn số 4

Hai thư khôn

của THẾ-LỮ

Nhắc lại: số 1, Ông Đồ Bể — số 2, Con Cá Thần và số 3

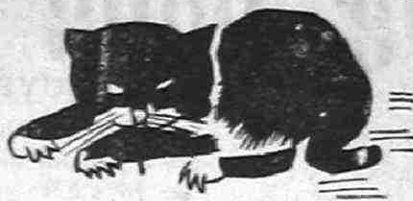
Cuốn Sách

của THẠCH-LAM

ĐỜI NAY

VẬT LÝ ... TOÉT HỌC BẰNG THƠ

Con mèo

Mèo là một thứ hùm bé tí.

Thân hình nhỏ nhen, nhưng trí khí chẳng nhỏ nhen.

Nó không phũ như gình chó đẻ hően,

Lại khéo làm bộ giả hiền, vờ quân tử.

Ta hãy nhìn: dáng nó đi ra chiều tự lự,

Khinh khỉnh, trông dờri bằng nửa con người.

Nó tìm nơi ấm cúng, cao ráo để nằm ngời,

Bộ phè phỡn như một ngài trưởng giả.

Nó ăn khảnh, phong lưu nhân nhả,

Bữa thường không thịt cá, dưng dưng dưng.

Trông mặt mà bắt hình dung,

Trong gia súc, nó xem chừng cao thượng nhất

Phò nhà chủ, còm ăn chuột bắt,

Nó chẳng chui luồn, khuất tất một ai.

Ai vuốt ve, nó cũng vuốt ve chơi,

Ai giờ mặt, nó tức thời giờ mặt.

Dưới bàn chân nhung, liền giương vuốt sắc,

Quào kẻ xấu chơi rồi nhảy phắt lảng xa ngay.

TÚ MỸ

Bám quan tòa con xin lý dị chồng con, vì cái g ờng ở nhà chồng con nhỏ quá.

Vang bóng một thời...⁽¹⁾

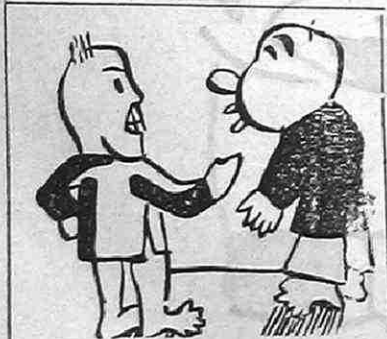
của NGUYỄN - TUÂN

TRONG cái vội vàng, cái cầu thả của những tác phẩm xuất bản gần đây, những sản phẩm đã hạ thấp văn chương xuống mức giá trị của một sự đua đòi, — người ta lấy làm sung sướng khi thấy một nhà văn biết kính trọng và yêu mến cái đẹp, coi công việc sáng tạo là một công việc quý báu và thiêng liêng.

Nguyễn-Tuân lại còn một điểm khác đáng kính nữa : ông yêu mến và than tiếc những cái đã qua, và cố sức làm sống lại cả một thời xưa cũ, một thời gần chúng ta quá, nhưng mà đối với chúng ta như đã xa lạ, vì không ai gọi đến những vẻ đẹp và những cao quý riêng. Nguyễn-Tuân có lẽ là người đầu tiên làm việc ấy. Tập « Vang bóng một thời » như tên gọi, chỉ là những vang bóng, những dấu vết của một thời tác giả ghi lại trên trang giấy. Trong hơn mười truyện ngắn, ấy là cuộc đời cũ cách đây không đầy năm mươi năm, hiện ra trong những công việc và hành vi mà tác giả tìm tòi phổ diễn hết cả cái ý nghĩa và cái nên thơ. Những nhân vật trong truyện đó, với cái quan niệm vũ trụ khác với quan niệm của chúng ta ngày nay, là những người mà lúc nhỏ chúng ta đã được trông thấy hay bây giờ đây trong một vài gia đình kín đáo vẫn hãy còn.

Đời sống ngày xưa, có những suy nghĩ, những công việc hay những vui chơi khác ngày nay. Nguyễn-Tuân đã làm hoạt động dưới mắt người đọc cả cái dĩ vãng thắm màu đỏ, và đã tìm diễn được những đặc sắc và những triết lý cũ kia.

I. Tân-Dân xuất bản

— Đen huyền là gì ?
— Là đen như hạt huyền.
— Không phải, đen huyền là đề.

Trong phần nhiều truyện, tác giả đã thành công một cách rực rỡ. « Những chiếc âm dật », « Hương cuối », « Chén trà trong hương sớm », cho chúng ta hiểu biết được cái thú uống trà của các các cụ ngày xưa, không phải chỉ một cử chỉ ăn uống tầm thường, nhưng là một hành vi đặc biệt, có lẽ nghi và dịp điệu rõ ràng, phẳng phất giống tục uống trà của người Nhật. « Ngồi mà cũ » — theo ý tôi, cái truyện ngắn hay nhất toàn tập — đưa chúng ta đến cái hương vị cũ kỹ và nhân nại của một sự hy sinh. Sau thời loạn, một nhà gia thế chỉ còn có hai chị em. Người chị không đi lấy chồng, ở nhà dệt vải để nuôi em đi học. Cậu em chăm chỉ và ngoan ngoãn, yêu chị và kính chị như mẹ. Thêm vào tấm tình chị em thân thiết ấy, cái bóng dáng của một tương giặc cờ đen cũ, làm thầy địa lý lúc trở về già. Một bức vẽ trong đó tác giả phác họa được tất cả một gia đình nền nếp cũ, có cái ich kỷ và cái cao siêu, với dáng sau lơ mờ cảnh hãi hùng và tàn phá của những ngày loạn lạc.

Tôi cũng ưa thích hai cái truyện về cuộc « Đánh thơ » và « Thả thơ », một cách đánh bạc cũng ham mê ráo riết, nhưng phủ ngoài một vẻ tao nhã, văn chương ; nhất cái truyện « Đánh thơ » sau, những nhân vật được trình bày với lời ăn tiếng nói riêng, với những suy xét theo hồi ấy. Và sau cái chết sau cùng của đôi vợ chồng ông phó sứ, tác giả cho chúng ta thấy một sự khoáng đạt và một chút nồng nàn. Cũng vậy, trong « Một cảnh thu muộn », tác giả đã khéo phác họa được cái « không-khí » của những ngày đi mất ấy. Và ở « Trên đỉnh non lân », tác giả cho người đọc thấy một hình khác của tài năng : một sự phóng phiếm xinh đẹp, cái sức hiểu thấu thía vào linh hồn của những vật vô tình, cỏ cây và đá núi, tác giả như đem vào một cuộc sống riêng.

Có lẽ thu nhất và kể lại những truyện, việc ngày xưa là một công việc đáng chú ý,

nhưng mà dễ. Nhưng phải yêu mến dĩ vãng, phải tiếc thương và muốn vớt lại những vẻ đẹp đã qua, mới có thể làm sống lại cả một thời xưa được. Vì cái ý ấy, Nguyễn-Tuân cũng đáng cho chúng ta cảm ơn rồi. Tác phẩm của ông lại có một giá trị sáng tác và văn chương đặt ông vào địa vị một nhà văn cho chúng ta nhiều hy vọng. « Vang bóng một thời » là một sản phẩm đáng quý, đánh dấu bước đường trở lại tìm những cái đẹp xưa mà các nhà văn ta thường sao nhãng.

Một công việc đầu không khỏi có những phần khuyết điểm. Về mặt văn chương, chúng ta muốn tác giả « Vang bóng một thời » đến một sự giản dị, sáng sủa hơn nữa ; cố tránh những lối hành văn cầu kỳ — sự cầu kỳ trong cái tìm

tôi không cần phải cái cầu kỳ trong cách diễn tả —, tránh những chữ nhắc lại, những sự kiểu cách, những lối vẽ âm điệu trong câu văn. Có lẽ tác giả muốn nói hết cả những cái mình biết, và tác giả biết nhiều, nên có sự lộn xộn ấy chăng ?

Một điểm nữa, theo ý tôi, quan hệ. Đọc « Vang bóng một thời » nhiều lúc tôi tự hỏi, không biết người xưa trong những thú vui, trong những hành động, trong cách sống, có thiếu phần tha thiết, phần ham mê sâu sắc không, hay là tại tác giả chưa thấu đáo được hết, chưa đi sâu vào tâm lý những nhân vật ấy để cho ta cảm thấy cái rung động của linh hồn cả một thời đã mất ?

Tôi tự đặt câu hỏi ấy chính bởi vì nói với một nhà văn biết kính trọng và yêu mến cái đẹp, cái sáng tác của nghệ sĩ. Bởi vì Nguyễn-Tuân là một nhà văn có tài năng đặc biệt, một nghệ sĩ có lương tâm, ở người đó chúng ta có thể đặt những hy vọng tốt đẹp nhất về sự nghiệp.

THẠCH-LAM

TIN VĂN... VAN của LÊTA

TÁC NGŨ tây có câu : « Sự rủi ro có khi cũng được việc ».

Câu ấy tôi nghĩ đến khi đọc báo Đông pháp gần đây.

Đông pháp từ nay ra khổ giấy nhỏ. Đó thực là một việc đáng mừng.

Nạn khan giấy ít ra cũng là một điều may mắn cho độc giả của Đông pháp.

Người ta khỏi phải đọc những lời vô ích và đần độn của mục phụ nữ, và khỏi phải kinh ngạc vì những nỗi thienia cặn của mục kịch ảnh.

B t được hai tai nạn trong khi đợi mất những tai nạn khác.

Nhưng với báo Đông pháp, ta không biết thế nào mà nói trước được

Biết đâu Đông pháp lại chẳng tìm cách thay vào đây mấy mục khác. Chẳng hạn : bình phẩm văn chương.

Vì về mặt văn chương, Đông pháp không chịu lép vế ai hết.

Mỗi tin chó chết có thể là một đoan thển tiểu thuyết nhỏ.

Tôi vẫn nơm nớp sợ khi nghĩ đến cái thâm tình tiểu thuyết ghê gớm xảy ra ở Ngã Tư Sở hồi nào.

Thâm tình vì giọng văn nào nùng. Và tiểu thuyết vì những tiếng văn vẻ : chàng, nàng, tỏ uyên ương, than ôi và thương thay.

Nhưng thương thay ! cái tiểu thuyết thâm tình kia chỉ là một vụ án mạng dữ tợn.

Chàng là cả Mâu, hung thủ vụ án mạng.

Và nàng là một cô đầu.

Cũng may, trong bài tường thuật, ông Hoàng hữu Hay không cho thêm mấy câu thơ. Vì Hoàng Quân nghe đâu cũng rất sành thơ.

« Chàng » có một tâm hồn thơ phong phú kia đấy.

Cái nhà ông Bút Sắt rõ tệ. Chả trách đàn bà họ nói cho đáo để đến thế.

Vừa rồi, ông ấy thú thực rằng chẳng biết « thơ là cái cóc khô gì ». Thú thực thế để nói đến cuốn « Mấy Nét Mơ » một cuốn thơ.

Ông Bút Sắt mỉm miệng cười duyên để nói chuyện thơ.

Và cái duyên của ông Bút Sắt thế này :

« Tác giả Mấy Nét Mơ (lời Bút Sắt) cho là in giọng chữ kia (lặng em Nguyễn thị Kim Yên-bây) ở ngoài bia chưa đủ khiến người đọc hiểu mình làm và in thơ để tặng ai, nên ở trong sách, mỗi đầu trang bên trái lại có hai chữ « Thơ Kim »... »

Cái duyên như thế kể cũng khi lời thối, và cũng khi đành đoang. Có lẽ ông Bút Sắt muốn cho thêm ý vị, nên ông chưa thêm :

May mà tên người con gái lại là Kim. Nếu tên là Him, cũng có điều dở rồi cho Đào Quán không ít ! Chẳng lẽ lại kêu là « Thơ Him ? »

Thế đấy ! Tại bại thực ! Khi thấy nhạt, người ta cho thêm muối.

Ông Bút Sắt không biết vậy, ông pha thứ khác vào câu khôi hài của ông.

LÊTA

O phương Đông nghệ thuật trồng hoa có đã từ xưa; những truyện cổ tích và những câu ca dao thường đầy tình ái của thi sĩ đối với cây hoa yêu dấu. Về đời Đường, đời Tống, nghệ làm đồ sứ sáng chế riêng cho cây những cái chậu lông lầy; đó không phải là chậu nữa, mà thực là những lán đài xây bằng ngọc quý. Mỗi thứ hoa lại có riêng một hạng dây tơ chuyên việc săn sóc trông nom và lau rửa các lá bằng một cái bàn chải lông thô mịn màng. Sách có chép rằng hoa mẫu đơn cần được tắm bởi tay một thiếu nữ kiều diễm trang sức chỉnh tề, và hoa mai về mùa đông phải được một nhà tu hành xanh xao và mảnh dẻ chăm tưới. Ở Nhật-bản, một lối khiêu vũ Năng (Nô) nổi tiếng nhất, lối « Bát chi khí » (Hochinoki = linh hồn chậu hoa) có từ đời Ashikaga, lấy điển tích ở truyện một tráng sĩ sa sứt một đêm giá lạnh không còn gì để sưởi, đem chất cành cây yêu quý để đón tiếp một nhà tu hành phiêu bạc. Sự thực, nhà tu hành ấy chỉ là phương-trượng Tokiyori, vai Haroun-Al-Raschid (1) trong những truyện cổ tích Nhật-bản, và sự hy sinh của tráng sĩ có lòng nhân từ được thưởng một cách xứng đáng. Ngày nay mỗi lần diễn lại tích ấy, công chúng Đông-Kinh vẫn không sao giữ được không rơi lệ.

Thời ấy, người ta hết sức cần thận để chăm nom và gìn giữ hoa quý. Vua Huyền-Tôn nhà Đường, treo chuông vàng vào cành cây trong vườn để đuổi chim muông. Cũng ngài, về mùa xuân, truyền phương nhạc trong nội hòa những bài đàn du dương cho hoa thưởng thức.

Ở một ngôi chùa (2) Nhật-bản còn có một lăm bia rất quý giá. Trong truyền đó là tác phẩm của Yoshitsuné, nhân vật trong tập

(1) Vua Batır về thế kỷ thứ tám, hình như là nhân vật chính trong các truyện ngắn Ba-lư «Nghìn và một đêm» (địch giả há thích)
(2) Chùa Sumadera, gần Kobe.

V Æ N C H U Ơ N G H O A

(Tiếp theo kỳ trước)

truyện cổ tích giống như tập thơ tán tụng Bàn-Tròn. Đó là một bản yết thị về sự che chở một cây mai kỳ dị, và có cái giọng trong thời tranh chiến. Sau khi đã tán dương hết vẻ đẹp của hoa, lời bia tiếp: « Kê nào bề một cành cây này, chỉ một cành thôi, sẽ phải phạt đền lại một ngón tay. » Ngày nay có nên đem những luật ấy áp dụng vào sự tàn phá điên cuồng đối với các giống hoa và sự hành hạ xen cắt những công trình mỹ thuật không?

Về sự chơi hoa chậu, đó vẫn lối tại lòng ích kỷ của loài người. Sao lại đi đánh cây ở những nơi nó được sống và đời nở nở hoa ở những nơi xa lạ? Có khác gì bắt chim hót và ấp trứng ở nơi lồng giam cầm? Ai biết được cảm tưởng của những bông lan ngọt hơi trong lòng nhà kính, than thở, nhớ tiếc không nguôi một tia ánh nắng trời nam?

Người chơi hoa lý tưởng là người thân đến thăm hoa ở ngay nơi quê hương xứ sở của hoa, như Taoyuenming (3) (Đào uyên Minh) ngồi trước cái giậu tre đồ nát để trò chuyện với bông cúc đại, hay như Linwolting (3) lạc đường ở giữa một vùng hương thơm huyền bí, trong buổi hoàng hôn chàng dạo bước bên dãy mai hoa nở quanh ven Tây hồ. Người ta cũng còn nhớ rằng Chowmushih (3) nằm ngủ trong thuyền, đến nỗi mộng lẩn với mộng của hoa sen. Hoàng hậu Komio, thuộc giống Nara cũng xao xuyến cùng một tâm trạng, khi ngài hát: « Hoa ơi, nếu ta ngắt hoa, thì tay ta sẽ làm hoa ô uế. Ta muốn cứ để nguyên hoa như ta trông thấy ở giữa nội cỏ mà dâng lên đức Phật quá khứ.

(3) Thi sĩ và hiền triết có tiếng của Trung quốc.

hiện lại và tương lai »
Song, không nên đa tình quá. Bớt kiêu xa nhưng thêm hoa mỹ. Lão tử nói: « Thiên địa nhân tâm ». Kobodaishi nói: « Chảy đi, chảy đi, chảy đi, chảy đi, giống đời ta chảy mãi ra xa. Chết đi, chết đi, chết đi, chết đi, người ta ai ai cũng chết. » Chúng ta ngoảnh về phía nào cũng thấy sự phá hoại nhòm chùng ta. Phá hoại ở phía dưới và ở phía trên, phá hoại ở phía sau và ở phía trước. Chỉ có biến đổi là sự độc nhất vĩnh viễn, vô cùng, — thế thì tại sao lại không hoan nghênh cái Chết cũng như hoan nghênh cái Sống? Chỉ có toàn và Ngày của Bà-la. Qua sự phán tán của cái già, có thể có sự tái tạo được. Chúng ta đã thờ thần Chết, thần không chút linh trắc ẩn, đội rất nhiều tên khác nhau. Giống người Ghéburs thờ thần Lửa, coi đó là thần Phá phách toàn thể. Ngày nay nước Nhật bản theo thần-đạo vẫn còn quý gói trước thần Kiêm quả trong sáng và lạnh lẽo. Lửa thần thiếu cháy hết nhu nhợt của chúng ta, kiêu thiênngặt dứt dứt xích nô lệ của đục-vọng. Từ đồng tro tàn của chúng ta cái cánh bay lên con phượng hoàng của hy vọng thiên đường; tự do làm nảy nở ra một sự thực hành nhân loại cao siêu hơn.

Tại sao lại không tàn phá hoa, nếu chúng ta có thể rút ở sự tàn phá ấy những hình thái mới mẻ để làm tăng phẩm giá cái ý nghĩa thế gian? Chúng ta chỉ xin hoa cùng chúng ta hy sinh cho mỹ thuật. Chúng ta sẽ chuộc tội bằng cách lặn lụy chuyên làm cho sự trong trắng và sự giản dị. Các vị « trà sư » đã suy tưởng theo luận điệu ấy khi các ngài lập nên trà đạo.

Ai biết được tâm tình của các « thầy trà và hoa » của ta cũng không thể không nhận thấy rằng các thầy kính trọng lớn sùng hoa đến cực nào. Không bao giờ các thầy ngắt bầy ngắt bạ, nhưng trái lại, các thầy chọn lựa cẩn thận từng cành, từng nhánh, không lúc nào quên phác ở trong trí óc cái kiểu bài trí nghệ thuật. Các thầy lấy làm tự thẹn khi cắt nhiều quá số vừa vận cần dùng. Về điều này, phải nhận thấy rằng luôn luôn các thầy cố dùng lá xen lẫn với hoa, mục đích là cốt trình bày cái đẹp toàn thể của cây hoa. Ở phương diện ấy, cũng như ở nhiều phương diện khác, có phải không, phương pháp của các thầy trà khác hẳn phương pháp ở các xứ bên Tây: Ở đó người ta chỉ cố thể trông thấy hoa với đầy và cuống, không minh, ẩn phứa, ộn xôn vào trong bình.

Bày xong một bông hoa theo như ý sở thích của mình, trà sư đặt nó lên trên « sàng gian » (Tokonoma) (4), đó là chỗ dành dự trong các nhà Nhật bản. Gần bông hoa kia, không bày một cái gì có thể làm giảm ảnh hưởng mỹ thuật của nó, không cả một bức tranh hoặc giá vì một lẽ nghệ thuật riêng mà có sự phối hợp ấy thì không kể. Như thế bông hoa trở nên một ông hoàng ngồi trên ngai, và bọn tán khách hay đồ đệ khi bước vào phòng, sẽ cúi rạp xuống kính cẩn chào hoa rồi mới dám lời chúc tụng chủ nhân. Theo như các văn phẩm kiệt tác về trà và hoa thì người ta vẽ những tranh đem truyền bá để khuyến khích và cổ động trong bọn yêu trà; có hẳn một nền văn chương rất lớn lao về loại ấy. Lúc hoa héo, thầy âu yếm đem thả nó ra sông hay gượng để chôn nó xuống đất. Có khi lại xây mộ bia để kỷ niệm nữa.

Okakura Kakuzo (1 trà-Điền)
Khái Hưng dịch
4) Tokonoma (sàng gian) là phần sàn cao hơn lên độ mười phân: người ta bày ở đấy các vật trang hoàng, (dịch giả chú thích).

Sây-sập-zì
Ấy là tên mã các bạn lẳng chơ đặt cho thuốc cường dương **Quảng Tự** (42). Thuốc bôi chế ở bên Tàu, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.
Gửi lịnh hóa giao ngân
dào-lập
97, Hàng Gai, Hà Nội

**Chemisettes
Maillots de bain**
Các Ngài sành đều thích dùng
Bán buôn tại hãng chính
PHÚC-LAI
87, ROUTE DE HUÉ — HANOI
TÉL 974

Kính Thuộc
Kính hiệu **Filocros** là hạng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kèn, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.
Gửi lịnh hóa giao ngân
đào lập
97, Hàng Gai, Hanoi

Nên biết

CỬU-LONG-HOÀN

Một thứ thuốc được phổ thông
nhất ở Đông-dương

Cửu-Long-Hoàn là một bữa-dược phát-hành bởi nhà thuốc Võ-Bình-Dần ở Cholon (Nam-Ky) N° 323 rue des Marins, nhà thuốc sáng lập gần 20 năm, được tin dụng nhất ở xứ mình.

Các cụ hơi thấy mệt, kém ngủ, mất ăn, là phải dùng một hoàn Cửu-Long.

Những người gãy gò mắt huyết phải nhờ thuốc Cửu-Long mới thấy mau lại sức.

Các thanh-niên nam-nữ vì làm việc nhiều mà mất sức, con người phải xanh xao, trí hóa phải mờ mệt, họ đều khuyên nhau phải uống vài ngày thuốc Cửu-Long.

Các tiểu-thơ thiếu-phụ muốn nhan sắc được tươi trẻ, muốn khi huyết được hồng hào, nên không nhớ đến thuốc Cửu-Long thì không còn biết nhờ thuốc nào hơn nữa.

Thậm chí, những người ngồi lâu đánh bài mệt nhọc, có truyện đi xa thức đêm cũng đều phải dùng 1 hoàn Cửu-Long mới lấy lại sức khỏe mau chóng trong mấy phút.

Cửu-Long-Hoàn thật là thứ thuốc huyền diệu, rất có ích cho đời người, xưa nay, từ bình dân đến trượng giả đều ngợi khen, khắp Trung, Nam, Bắc, các danh sĩ giải nhân đều yêu chuộng. Người ta đã thường nói:

*Muốn sống phải nhờ cơm,
muốn có sức khỏe
phải nhờ Cửu-Long-Hoàn.*

Câu nói ấy đã đúng với sự thật. Vậy những ai, cần thuốc phải tán học hay cụ học xưa nay chưa gặp dịp có thiện cảm với thuốc Á-đông, bây giờ nên dùng một hoàn Cửu-Long thử xem.

Dùng cho biết cái công trình kinh nhân của kẻ Phát minh Cửu-Long-Hoàn, một thứ thuốc không then với phạm vi của nó ở giữa thời đại mà khoa-học đã thịnh thế và xướng minh.

Thuốc Cửu-Long-Hoàn có bán cùng các hiệu buôn lớn nhỏ khắp xứ, không nơi nào là không có trữ. Giá một hộp 2 hoàn là 1p.10

Đứng làm tổng-phát-hành cho toàn hạt Bắc-kỳ, Ai-lao và Thanh-hóa, Nghệ-an, Hà-tĩnh, là hãng Vạn-Hóa số 8 phố Hàng Ngang Hanoi.

Các thương-gia xa gần muốn trữ bán Cửu-Long-Hoàn và các thứ thuốc Võ-bình-Dần, Phục-Hưng xin đo nơi hãng Vạn-Hóa Hanoi.

Ở xa gửi thư mua dùng, sẽ gửi thuốc lành-hóa giao-ngân ở nhà giấy thép.

TRUNG ấn vội vàng để còn về bàn giấy làm việc. Theo thói quen, chà g kh n. ăn sáng ở nhà, ngày nào cũng đến sở đúng giờ rồi lên ra nhà người gá. Lúc chàng đến, gian phòng nhỏ đã chật ních những người cùng sở. Quanh chiếc bàn kê góc tường, năm, sáu ông ký châu đầu vào nhau, còn thì ngồi trên phản hay đứng dựa vào tường. Người nào cũng có vẻ vội vã như tru g cả. Họ nói chuyện huyền thiên, tiếng nói xen lẫn vào tiếng đĩa bát chạm nhau.

Trung không để ý nghe, xong những mẩu chuyện vẫn lọt vào tai chàng, những chuyện quanh quẩn về công ăn việc làm trong sở.

— Này, thằng «Chếch» hôm qua bị cụ Chánh mắng cho một mẻ, nghe rõ sừng tai! Thật là hết cả làm hồ.

— Nó bị mắng trước mặt bác à?

— Không, tớ nghe trộm đấy chứ.

— Thế còn chuyện Tin với lão «Bèo» bây giờ ra làm sao?

— Chưa làm sao cả. Nhưng Tin rồi đến phi đôi thì. T ứng chọi làm sao được với đã!

— Tôi cho là anh ta đại. Biết thế rồi thì cứ nhịn đi có hơn không.

Trước chàng còn tò mò để ý đến những câu chuyện ấy, nhưng sau một năm làm việc ở đây, Trung đi quen ai nên chàng cứ lảng lảng cần bánh tây và cố nhai cho thật nhai.

Bỗng có người vỗ vào vai Trung. Ngánh lại thì ra Cấn, một bạn đồng nghiệp ngồi cùng một phòng với chàng.

— Cái gì thế, bác?

— «Xôm» nó đương gọi bác anh cả lên đấy.

— Thế à?

Trung hốt hoảng, nhai chệu chạo miếng bánh tây cuối cùng, gọi lấy nước uống.

Nửa phút sau, chàng dấn ừ buồng giấy, cổ áy dặng tự nhiên:

— Thưa ông gọi tôi?

«Xôm», một người đứng tuổi, râu mọc xồm xoàm che kín cả miệng, ngược mắt lên nhìn Trung, vẻ giận dữ:

— Anh đi đâu mà tôi gọi mãi không được.

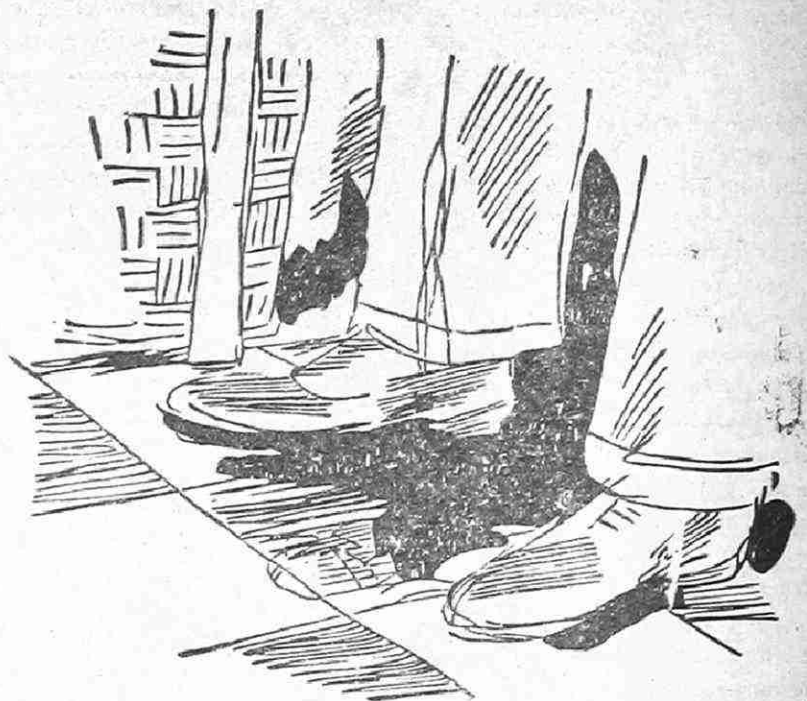
— Bẩm, tôi đi ra sau.

Trung nói dối một cách ung dung, rất tự nhiên. Những buổi đầu, chàng thấy đối trá là một điều khó nhưng nay chàng đã quen và thấy dễ dàng lắm.

Ông «Xôm» nhìn Trung bằng cặp mắt nghi ngờ, nhưng thấy Trung nhìn thẳng vào mặt mình ra vẻ ngay thơ chân thật ông chỉ vào chông giấy để cạnh bàn:

CON DƯƠNG RÂM MẮT

TRUYỆN NGẮN của HOÀNG-ĐẠO

— Anh làm xong cho tôi mấy tập hồ sơ này. Và nhớ bảo ông Hậu vào đây cho tôi.

Trung gật đầu, nhận tập giấy của mình trở về bàn giấy. Trong phòng im phắc, một cái im lặng cường bách, nặng nề. Chàng cúi xuống làm việc một cách chăm chú. Sau cánh cửa gỗ sơ ải ngăn nơi chàng ngồi với phòng của chủ, Trung mang máng có cái cảm giác ằng đôi mắt cau có của «lão xôm» đương theo dõi từ g cử chỉ của chàng.

Trung ậm cụ tí h tơn hơn nửa giờ, không ngừng mặt lên lần nào, như g mọi việc xảy ra chung quanh, chàng đều th y ỗ. Hình như chàng quen năn phòng quá rồi, nên có một linh khi u riêng báo cho chàng biết mọi sự thay đổi xảy ra. Trước mặt chàng, phía bên kia bàn, Hậu to béo đương ngồi «gù gật sau một hồng sách to và cao quá đầu. Xa hơn nữa là Cấn và Xôm; anh chàng này ngồi cầm đầu xuống, tay phải ăm bút nhưng không viết, tay trái bỏ thông xuống để giấu chiếc bánh tây cặp ả thỉnh thoảng lại đưa lên miệng nhai một cách im lặng và dè dặt.

Bỗng có tiếng giấy áy, rồi tiếp liền tiếng mở cửa. Hậu choàng thức g ác g ơ tay lên như đương muốn với một quyển sổ, và Xích ngậ n miệng lại ngó đầu xuống hồ sơ nhanh n ẹn viết. Lão Xôm nhìn thoáng qua một lượt, chứng chắc bực ra khỏi phòng. Mọi người nhia theo, và lúc ông ta

đi đã xa, sự im lặng bỗng đôi chỗ cho sự rộn rịp. Cả phòng đều ngừng tay, và những câu chuyện bả đầu từ hôm trước lại tiếp tục trong tiếng cười rúc rích.

Riêng Trung vẫn cầm đầu xuống im. Không phải là chàng thích làm việc. Công việc hằng ngày đối với chàng cũng như đối với các bạn đồng nghiệp của chàng: cộng, nhân rồi chia, những bài toán dễ dàng và chán nản ấy không thể làm chàng đam mê được. Nhưng hôm nay, chàng thấy cần phải làm việc, nhất là sau khi ông chủ không có mặt ở đây nữa; Trung muốn tỏ ra với chính mình rằng Trung làm việc không phải là vì sợ hãi ai.

Tuy nh ền, một lúc sau, Trung đã quên hẳn ý định của mình, lên tiếng xen vào câu chuyện đương nở. Tiếng nói mỗi lúc một ồn ào hơn, cho đến khi có tiếng g áy ở xa đưa lại, mới im bặt như có ai bịt.

Trung ngồi tính đã lâu lắm. Bỗng Trung thấy chói má, ngừng đầu lên. Anh nâng siên qua cửa sổ chiếu sáng một góc bàn giấy. Trung đứng dậy ra đóng cửa. Một làn gió mát lùa vào tóc chàng. Trung thở mạnh, đứng đứng lại bên cạnh cửa sổ mở rộng.

Cửa sổ nơi Trung ngồi trông xuống khu vườn hoa vòng quanh sở về phía đẹp mắt nhất. Đứng đây, chàng có thể nhìn rõ cả con đường rộng, g áy gạch non, đi thẳng vào công sở. Con đường

nổi màu hồng tươi trong những bồn cỏ rất phẳng, xanh màu mơn non. Hai bên đường trồng long não. Không biết những cây ấy trở g từ bao giờ mà thân to từng ôm, vú mọc lên cao, cành lá xoe ra, gao lại với nhau và kết thành một vòm xanh cao rộng, đan bằng những mảnh lá thon lãn tần tìn lên nền trời. Ánh nắng lọc qua tấm thảm mỏng ấy trở nên êm dịu lạ lùng. Xa hơn nữa là đường phố vắng.

Ngày nào đến sở, Trung cũng qua con đường râm mát ấy, và đến lúc ngồi vào bàn giấy, mắt Trung không khỏi nhìn dạng cây cao lá nhỏ. Nhưng mọi lần, trong cảnh thờ ơ, Trung chỉ một đôi khi để ý đến những cô thiếu nữ thuốt tha đi qua trong bộ áo màu như đem lại cho Trung một hứng thú bất ngờ trong cái đời tầm thường của chàng. Hôm nay đứng cạnh cửa sổ trông ra, tự nhiên Trung thấy một cảm giác mới mẻ và lạ lạ. Có lẽ vì chàng cảm cụ lâu quá nên một cơn gió nhẹ, mát với ánh sáng cũng đủ hứng nắng lòng chàng? Hay là vì buổi sáng xuân hôm nay đẹp hơn mọi buổi sáng? Trung không hiểu rõ; chàng đã ngạc nhiên nhận thấy bỗng rung, trong một giây phút bất ngờ, cả tấm hồn chàng thoát hẳn ra ngoài người chàng, rồi bỏ hẳn phòng và bay bổng giữa đám lá non, nó rộn nhẹ nhàng trong những tia nắng ấm.

Chuông đồng hồ trong phòng giấy bỗng buong mấy tiếng dè dè.

Trung giật mình:

— Đã mười một giờ rồi. Chóng quá.

Trung vội khép cửa quay về bàn viết để làm nốt cái tính dương bố giờ. Nhưng Trung lúng túng lăm lăm, cần có để ý vào làm càng sai. Bực tức, chàng ném mạnh quân bút xuống bàn, khoanh tay đợi giờ «tan hầu».

Chiều hôm ấy và những hôm sau, Trung vui thích được hưởng một hứng thú mới lạ trong đời cao gấy tâm thường và yên ổn của nhà g. Trung sinh ra đáng trí, không cảm cụ tính toán như trước nữa; ngồi ở bàn giấy, chốc chốc rung lại ngàng lên nhìn ra ngoài cửa sổ lúc nào cũng mở rộng. Trung tò mò để nhận từng sự thay đổi của con xây ra trên con đường râm mát giữa ba dạng long não. Con đường ấy bây giờ là một người bạn tâm tình của nhà g. Trung buồn những lúc đường vắng vẻ hay lúc những lá vàng tteo gió rụng ào ào xuống từng lớp; Trung thấy lòng vui rộn rịp với những cành lá non xanh xuyên trong ánh nắng hay óng mượt sau trận mưa rào.

Một buổi sáng quan mây, Trung nghe rõ tiếng chim hót trên cây, trong như ở tận trời xanh mượt rơi xuống. Lúc ấy, Trung cảm thấy bằng hoang như người say, cả thể phách và tâm thần Trung như muốn rơi vào khoảng trời xanh đậm tiếng chim xa. Tiếng chim gọi trong trí Trung hình ảnh mương lung

của những xứ xa lạ, ở tận đầu đẩu, xa như những màu trời thấp thoáng sau lá cây, hình ảnh những lâu đài trắng lợt trong rừng những đảo bông-lai lênh bênh trên mặt đại dương xanh hơn da trời. Bao nhiêu ước vọng thầm kín của một linh hồn ưa phiêu lưu bấn đầu đọng lại một nơi, nay như gặp dịp bùng ra, nhóm trong lòng Trung một ngọn lửa không bao giờ dập tắt được nữa.

Trung mê mải, không biết rằng mình đương bỏ trống hai tay, gả người trên ghế nhìn ra ngoài, quên cả chồng giấy xếp ở cạnh. Tiếng giấy của «lão Xôm» lể lại gần, Trung cũng không nghe thấy. Mãi đến lúc bàn tay của lão ta đặt lên vai chàng, Trung mới giật mình như người sực tỉnh:

— Anh ngắm gì ở ngoài kia thế?

— Không... Không...

Trung hốt hoảng trả lời không lên tiếng. May «lão Xôm» đương lúc vui vẻ nên chỉ cười trước về mặt ngạc của Trung:

— Được. Lúc nào anh ở cung trăng rơi xuống rồi thì nhờ anh làm hộ cho việc này.

Cho là câu nói có duyên, lão ta lấy làm bằng lòng mình lắm, và tức lui ra, cố dưng lại câu khôi hài:

— Nhưng đừng ở trên ấy nhiều quá. Anh nên nhớ đến vụ ăn lên sắp tới.

Còn lại một mình, Trung mỉm một nụ cười chế riếu. Chàng có lấy việc ăn lên là vấn đề! Những việc ngày trước chàng cho là quan trọng bây giờ hóa ra không quan trọng nữa rồi. Tuy vậy, chàng vẫn giữ tập hồ sơ ra đợ. Chứ như nhảy múa trước mắt, lên một lát sau Trung đã ngược má nhìn qua cửa sổ.

Một chiếc xe tay đi ngoài phố xa, Trung trông từ từ tiền như trôi trong sự yên lặng. Vai ba người ở bên kia hè vừa đi vừa nói chuyện; thỉnh thoảng gió đưa lại phía Trung một vai tiếng cười ngắn. Trung cảm thấy họ đương sung sướng trong ánh nắng và tự nhiên chàng không giữ nổi được lòng, heo li.

— Mà nào họ có biết họ sung sướng cho cam! Gió, ánh nắng, không khí trong mát, sự êm tĩnh trôi qua, nào họ có biết hưởng, biết nhắm nhĩa những thứ quý báu ấy!

Trung tự kiêu: ằng c bằng hơn những người kia, nhưng trong cái thú tự kiêu, Trung thấy ngấm ngấm một nỗi đau đớn:

— Nếu ta là họ, ta sẽ muốn bước một đứng lại da g tay ma thờ mệnh, và để cho ánh sáng mặt trời mơn trớn da thịt.

Trung chua chát nghĩ:

— Nhưng ta phải ở đây, cảm cụ.

Chàng chặc lưỡi một cái, cảm lấy bút:

— Tam chín bảy mươi hai...
Viết hai, nhớ bảy...

.....

Trung nghĩ đến gia đình đến vợ con, đến những giây vô hình ràng buộc chàng vào cái bàn giấy bề bộn trước mặt. Hàng trăm ngàn người khác cũng như chàng, có sao đâu? Họ còn lấy làm mãn, nguyện nữa. Chàng không như họ được; trong một lúc, cuộc đời tự do khoáng đạt đã theo gió và ánh sáng ủa vào gọi chàng rồi.

Nhưng chàng không đi được. Tiếng gọi kia bây giờ không như bữa đầu nữa, chỉ làm cho Trung thêm tức và thêm khổ. Trước kia, Trung làm việc tuy không có hứng thú nhưng cũng không buồn nản. Bây giờ và mãi mãi về sau, chàng thấy cảm bút là một điều khổ cực. Một nỗi chán ngán mệnh mỏng khiến Trung ngừng bút trước khi viết tờ trình hay công sô; Trung tựa hồ nom thấy một cách sâu xa sự vô ích phi lý của công việc và của cả đời chàng.

Ngoài kia, ánh nắng vẫn nó rộn trên ngọn cây, con đường râm mát vẫn vang lên tiếng chim, cả h vật như gọi Trung đến những cuộc đời xa lạ và tươi đẹp. Một chiếc ô tô vtu ngang qua, lấp loáng. Tư tưởng Trung theo chiếc xe; chàng tưởng tượng xe đưa chàng đến những vùng đồi núi nhấp nhàng, cạnh những con sông trong vắt, những rừng cao cả, những đò hội lộng lẫy, những cuộc đời nào nhiệt, hùng tráng và xa xôi.

Một chiếc lá khô từ từ rơi qua cửa sổ. Trung nhìn chiếc lá, chạnh nghĩ đến thân. Chàng buồn rầu nhận ra rằng mộng tưởng của chàng chỉ như chiếc lá rơi, và xuất đời, chàng sẽ phải kìm giữ trong gian phòng chật hẹp, tối tăm, ngay bên cạnh sự mệnh mang rực rỡ tung bưng, như những người nghèo đói đứng ngoài cửa kính nhìn vào những gian hàng ăn lộng lẫy, đầy ánh sáng và xa hoa.

Trung đứng dậy đóng cửa sổ. Hậu ngồi trước mặt giật mình khi nghe thấy tiếng cánh cửa đập mạnh và ngạc nhiên tưởng nghe thấy một tiếng khóc nức lên.

Hoàng-Đạo

NGƯỜI TA KHÔNG HIỂU MINH?

Những người thực thông minh, những người biết suy rộng và tró g xa, ít khi phàn nàn bị người ta không hiểu mình. Bạn có bị thế không? Nếu ó, thì chính bạn đã tự làm cho mình khổ sở một cách vô ích. Bạn có thể tránh được cái đũa đáng chán nản ấy làm. Dưới đây là cách thử để xem bạn có bị người ta không hiểu bạn không — và tại sao người ta không hiểu bạn.

Chúng ta không trợ trợ

TU thương mình chút đỉnh thì rất thương tình, tự thương mình nhiều quá là một tội bại. Nếu bạn để hết cả tình yêu của bạn vào bạn thì còn chút tình yêu nào bạn có thể đặt vào một người khác nữa? Điều này thực biết bao: « Bạn cười, người ta sẽ cười với bạn; bạn khóc, bạn sẽ khóc một mình. » Nếu lúc nào bạn cũng khóc thì lúc nào bạn cũng sẽ trợ trợ. Làm sao bạn có thể hiểu được người khác nếu bạn chỉ thương tới bạn?

Tình yêu cần nhất cho sự sống của loài người. Người đàn ông hay người đàn bà nào lại không cảm thấy đời mình mạnh mẽ hơn, tốt đẹp hơn, mỗi khi nghe thì thầm bên tai những tiếng: « đi yêu mình »? Và còn sự mê muội gì ta không phạm, trong khi theo đuổi tình yêu cần thiết ấy? Không no, lòng ta sẽ biết bao trống trải và trợ trợ!

Nếu bạn cứ tưởng và tin rằng người ta không hiểu bạn thì chắc chắn bạn sẽ bị không hiểu thực. Nhưng trước khi công nhận rằng quả thực như thế, bạn cũng nên cần thận xét mình lại đã. Bạn hãy thử phân tích tâm lý bạn và tìm xem bạn có những nét xấu gì và để tâm vào việc sửa mình cho mất hết những nét xấu ấy đi.

Nếu bạn chính trực đối với bạn, đó là bước đầu để đi tới sự chính trực đối với hết thấy mọi người. Hãy thẳng thắn trả lời « có » hay « không » những câu hỏi dưới đây. Rồi ở trang 11, những câu trả lời « có » sẽ tỏ rõ tính nết bạn — và sẽ cho bạn biết tại sao bạn bị người ta không hiểu.

1— A. Có thành thực lưu tâm tới những sự đau đớn của bạn hữu không? Có hẳn khoản ấy này vì họ không?

B. Có tưởng rằng chính mình đau đớn nhiều lắm đến nỗi không thể bản khoản vì những sự đau đớn của bạn hữu được không?

2— A. Có lấy làm khó chịu khi nghe người khác nói không?

B. — Có thích nói hơn nghe không?

3— A. Có bao giờ nghĩ đến sự đau phiền mình sẽ gây nên nếu mình chết không?

B. Có bận quá đến nỗi không có chút thời giờ nào rảnh để tưởng tới cái chết không?

4— A. Có thích những sách kết cục khổ sở không?

B. Có thích những sách kết cục

sung sướng không?

5— A. Có kể lể những sự khổ sở của mình với tất cả bạn hữu không?

B. Có thích không bao g ở kể lể những sự khổ sở với ai không?

6— A. Có vay tiền, khi biết rằng mình sẽ có thể trả được không?

B. Có không vay tiền bao giờ, dù gặp trường hợp nào cũng vậy không?

7— A. Những sự đau đớn của kẻ khác có làm mình khó chịu không?

B. Mình có vui thích khi cố giúp họ không?

8— A. Có luôn luôn nói đến những nỗi khổ khăn trong thời thơ ấu không?

B. Hay chỉ nhớ những kỷ niệm sung sướng?

9— A. Có ghen không?

B. Hay không bao giờ ghen?

10— A. Có yêu loài vật không?

B. Trẻ con được nuông chiều có làm mình khó chịu không?

11— A. Có thích gủi những phái khác giống không?

B. Hay thích chơi với cả hai bên?

12— A. Có luôn luôn giảng nghĩa việc làm của mình không?

B. Hay không thích thế?

13— A. Có hề ngồi bình tĩnh một mình cả một buổi chiều mà không phiền nản không?

B. Có cần lúc nào cũng phải có ai ở bên cạnh không?

14— A. Có để tâm những lời chỉ trích của kẻ phản đối không?

B. Hay đứng đưng như không?

15— A. Gặp người lạ có vui không?

B. Hay không thích gặp những mặt lạ.

16— A. Có thích tự mình suy xét việc mình không?

B. Hay thích theo ý kiến người khác?

17— A. Có nghĩ lâu về những vấn đề nọ kia đến nỗi trở nên rối trí và không biết làm gì nữa không?

B. — Hay quả quyết ngay?

18— A. Có thích bữa cơm của mình và ăn thông thả không?

B. Hay ăn nhanh và hấp tấp?

19— A. Có tỏ ra nóng nảy và khó chịu với những người nói chậm chạp không?

B. Hay có hề ngồi bình tĩnh và nghe họ từ đầu đến cuối không tỏ chút chán nản?

20— A. Có thấy người ta không hiểu mình không?

B. Có đứng đưng không cần người ta hiểu hay không hiểu mình không?

Nel Jaquin

(Tit Bits)

Xem tiếp trang 11

LỰU' M LẶT

Ích lợi của kim cương

KIM CƯƠNG không những chỉ là một thứ trang sức quý giá trong thời bình, mà còn có một ích lợi rất to trong lúc chiến tranh nữa. Vì chỉ có kim cương mới đủ cứng để mài sắc bộ phận của các máy dùng để cất hay bảo những thứ kim khí riêng rất tốt để dùng vào việc đúc các khí cụ chiến tranh. Nhờ có kim cương người ta mới đúc chiến xa và chiến hạm bằng sắt rất cứng được. Lại cũng nhờ có kim cương mới có những cái dùi đủ cứng để đục qua các lần đá đến mô não. Trong số tất cả các hòn kim cương lấy ở mỏ lớn, hai phần ba dùng trong các xưởng máy. Và từ khi có các kỹ nghệ chuyên về việc đúc các khí cụ chiến tranh, kim cương được coi là một nguyên liệu chiến tranh cần dùng nhất.

(Tit Bits)

Hàm rỗng

NGAY đến bây giờ, cũng còn nhiều người chưa hiểu được sự ích lợi của một bộ răng tốt. Gần đây, khi các nhà chuyên môn của hãng bảo hiểm Life Insurance Co ở New-York, xem xét hàm răng của trên 20.000 công chức, chủ tìm thấy có hai bộ răng là thật tốt!

Có nhiều cách ngôn hay phong tục có liên lạc đến hàm răng. Ở bên Ý-pha-Nho, trong các hàng cơm lớn, có sẵn tấm sĩa răng không mất tiền (!). Người Ý-ráp săn sóc đến bộ răng của họ lắm, và thường nói: phải giữ gìn và răng sạch, vì đó là một cách kính Thượng-Đế! Ở bên Tàu, người đẹp phải có bộ răng đều và nguyên vẹn. Nhưng một giống mọi ở Phi châu lại nghĩ khác: Chắc họ cho rằng người ta có nhiều răng quá, nên họ hay nhổ bớt đi vài cái.

(Tit Bits)

Sự tiêu hóa

TẤT cả các thứ đồ ăn không tiêu hóa ở dạ dày trong một thời hạn đều nhau. Có thứ tiêu nhanh, có thứ tiêu chậm.

Nếu không ăn quá 200gr (hai lạng tây), thì thường thường phải mất 2 giờ để tiêu: măng tây, trứng bìa, nước dùng, cà phê, óc, đậu, trứng hơi chín (không đàn mỡ hay bơ), hà, cá, thịt gà, v.v. Thịt vịt, thịt bò (bifeck), dưa chuột, jambon, thỏ, bò cày, thịt heo chín hay tái, phải mất 4 giờ. Nhưng phải 5 giờ mới tiêu hết: cá mận, đậu, đồ hộp.

(D. I.)

Tay ướt không nên sờ vào điện...

KHÔNG bao giờ nên tay ướt mà cầm vào một cái đèn điện (đèn mang tay) hay dụng vào cái vịn đèn.

Trước khi cầm đến một cái máy điện nào, cần phải xem tay mình có khô không đã. Cũng phải xem xem chân có đứng lên chỗ đất ẩm không. Đa người không dẫn điện lúc khô, nhưng lúc ướt thì truyền điện dễ lắm, vì vậy có thể chết người được.

(D. I.)

— Bầm quan, hôm qua con nằm ngủ mê thấy... tát quan. Vậy cho nên bây giờ con đến xin lỗi quan.

Bạn có biết...

LUÔNG nước hồ Gulf Stream là một con sông nước nóng rộng 50 cây số và sâu 400 thước, đi ngang qua từ phía tây đến phía đông, những vùng nước rất lạnh của Bắc-Đại-tây-dương mà không trộn lẫn vào. Sức đi nhanh 6 cây số một giờ.

Đến bờ bắc xứ Groenland, luồng Gulf Stream quặt ngang và quay trở về phía nam. Và một sự lạ: luồng ấy đi sát một luồng nước khác đi ngược lại, thành thử có một sông nước nóng và một sông nước lạnh gặp nhau.

Đã có lần một chiếc tàu đi vào khoảng hai luồng nước ấy, thành thử đắm tàu thì

ĐÃ CÓ BÁN:

MÁY NÉT M O'

THƠ của ĐO- TIẾN- ĐẠT
giá 0p60 — cước 0p20
...Một mảnh vàng, nhưng là Tắt-cắt, là Không-cùng, là Tuyệt-vời...

Tựa của LƯU- TRỌNG- LƯ
Sách in toàn giấy tốt, cách xếp đặt rất công phu, mỹ thuật, tự tác-giả trông nom.

TỔNG PHÁT HÀNH:
LIBRAIRIE CENTRALE
60 Boulevard Borgnis Desbordes, Hanoi

— Sur-từ là gì mà y nhỉ?
— Dốt thể! Sur là thầy, từ là chết. Vậy sur-từ là thầy chết chứ chi nữa.

ở vào nước lạnh mà cuối lâu ở vào nước nóng. Nên nhớ rằng nhờ có luồng Gulf Stream mà phía bắc châu Âu có được khí hậu ấm áp.

Người ta vừa tìm thấy ở gần tỉnh Corinth (Hi-lạp) một tấm bia bằng cẩm thạch, ở thư viện của tỉnh ấy ra, và yêu cầu người đọc chờ có ấn cấp các bản thảo. Thành ra 2000 năm trước, đã có những ông ấn cấp sách rồi!

Một nhà văn Nhật bản đã viết một quyển sách gồm có ba triệu chữ, nghĩa là có thể đóng riêng ra đủ sách để bày một thư viện lớn: Nhà văn ấy tên là Kirong Te Bakin.

Cách đây hai năm, trong một kỳ thi câu cá ở cách xa bờ biển Anh, một người đánh rơi mất cái đồng hồ bỏ túi. Gần đây, một người câu cá khác thấy nặng ở cần câu, nhấc lên, thì là cái đồng hồ kia! Sự thật nhiều khi không giống sự thật!

Nhiều nhà bác học đã dùng máy điện biến đổi ánh sáng ra một tiếng âm nhạc nghe rất rõ.

(Junior)

Nam Dương quần đảo gồm có những đảo Java và Madoura, Sumatra, Billiton, các đảo Célèbes và Moluques, Bali, Lombok, một phần Timor và Bornéo, và một số rất nhiều các đảo nhỏ chung quanh. Diện tích toàn thể là 1.900.000 cây số vuông, nghĩa là 65 lần to hơn Hòa Lan. Dân số có 62 triệu, và đảo rất giàu các nguyên liệu quý (nhất là cao su và thiếc). Đó là thuộc địa lớn nhất của Hòa Lan.

(D.I.)

Tại sao một yard, thuộc Anh, lại chỉ có 91cm? của thước tây? — Một ngày kia, vua Henri 1er nước Anh, bực mình vì bộ quần áo may chật, bắt thợ may đo chiều dài một tay áo mà nhà vua ưng ý. Rồi ra lệnh khắp trong nước phải lấy chiều dài ấy làm mẫu thước.

(D. I.)

NGƯỜI TA KHÔNG HIỀU MÌNH?

Trả lời

- 1— A. Dễ yêu và không ích kỷ.
B. Tự xét làm trạng mình nhiều quá. Ngụy hiêm.
- 2— A. Có khuynh hướng trở nên cái trung tâm điểm của mình.
B. Có khuynh hướng kiêu ngạo, hơn là quá chăm chú làm đẹp lòng.
- 3— A. Muốn được yêu, cần tình yêu.
B. Có sống một cách hoàn toàn.
- 4— A. Có khuynh hướng muốn buồn phiền cho chính mình.
B. Bẩm sinh là một tâm hồn lạc quan.
- 5— A. Mặc bệnh kém hèn đây đủ
B. Có lòng tự tin, một dấu hiệu tốt.
- 6— A. Thiết thực và sáng suốt trong sự thủ thân.
B. Có khuynh hướng tự tôn tự trọng, nhưng không thiết thực lắm.
- 7— A. Có khuynh hướng quá ích kỷ.
B. Một tâm hồn quảng đại và khoan dung.
- 8— A. Chứng triệu một tính tình nhớ tiếc phức tạp.
B. Một tâm trạng lạc quan và đặt nhiều hy vọng vào tương lai.
- 9— A. Dấu hiệu của sự nhu nhược, sợ mất.
B. Rõ ràng tin chắc mình lắm.
- 10— A. Có thừa tình yêu để sản một bên.
B. Tự thích mình nhiều quá.
- 11— A. Muốn được có cảm tình; và có khuynh hướng tán tỉnh.
B. Là một người dễ thương và dễ chơi.
- 12— A. Quá bản khoan tự bệnh vực mình.
B. Dấu hiệu lòng tự tin.
- 13— A. Có thể, nếu cần, lắng hết tâm trí.
B. Khó lòng bình tĩnh mà lưu hết tâm trí vào việc gì
- 14— A. Lại một dấu hiệu sự kém hèn đây đủ nữa.
B. Có lòng tự tin và những ý kiến của mình.
- 15— A. Bồng bột sống và học.
B. Minh cần phải là tri kỷ của mình.
- 16— A. Có tính cách cá nhân rõ rệt.
B. Thiếu thông minh, dấu hiệu kém hèn.
- 17— A. Cần thận quá; nên tin sự xét đoán của mình hơn một chút.
B. Ghét do dự và có can đảm.
- 18— A. Có thể thích những cái tốt đẹp ở đời này.
B. Có khuynh hướng bồng bột quá; nên có khoan thai hơn.
- 19— A. Mẫn tiệp và hoạt động, nhưng có khuynh hướng thiếu sự khoan dung, từ tốn.
B. Khoan dung và hiểu biết.
- 20— A. Có giấu giếm cái tâm trạng thực của mình; không thích để người ta hiểu mình.
B. Cố nhiên là người ta không hiểu mình lắm lắm; nhưng không để cái đó làm phiền mình.

Noel Jaquin
(Tit Bits)

NGÀY NAY NÓI CHUYỆN

Các bạn nhớ mỗi tuần chỉ nên hỏi hai câu, dưới mỗi câu hỏi dè dặt một khoảng giấy cần cho lời đáp và ngoài phong bì để rõ: « Ngày Nay nói chuyện » cho tòa soạn khỏi làm lẫn trong các giấy má khác.

Melle Hoàng (N. Lan Haiphong) — Nguyên cách đây hai tháng, sáng nào tôi rửa mặt tôi cũng thấy có đến hai, ba cái lông mi rơi ra.

Rồi mắt tôi kèm dần đi nhìn ra ngoài nắng thấy chói và có nhiều rừ lấm. Hai bên mắt mắt hết lông mi và đỏ ra.

— Có đau mắt lệt rồi. Nên lại chữa ngay ở bệnh viện một nhà chuyên môn chữa mắt. Chờ dùng thuốc lạng nhạng bệnh nặng thêm lên sẽ khó chữa.

Q. T. Hadong — Một ít tuổi mà đã có râu. Chồng mặc 1-m (2 ngày). Vậy làn thế nào và vì lẽ gì?

— Cạo đi. Có râu sớm là dấu hiệu sự khỏe mạnh không nên sợ.

Có 63 Haiphong — Tôi chơi với một bạn gái. Yêu hay không tôi chưa được rõ lòng tôi.

Đến tai thầy mẹ tôi, đem lòng ghét bỏ phỉ báng tận cùng, và tâm khảm để người bạn tôi. Tôi luôn luôn ở vào tình thế « vợ hai » sau những hồi điếc mắt của thầy mẹ tôi. Mặc dầu tôi đã phải theo mệnh lệnh làm những việc mà trước đây, khi ng bao giờ tôi mới tới hồi tôi còn được đi học.

Tôi không còn biết ăn ở ra sao nữa trước sự đe dọa khinh khi của thầy mẹ tôi.

— Có phải hết sức tỏ cho thầy mẹ có biết rằng có rất thảng thản, trong sạch. Cha mẹ vẫn lo cho tương lai của con, và chỉ sợ con sa ngã.

T. K. — Muốn tình nguyện xin vào hội Hồng thập tự thì đến Đốc lý kỹ tên hay là đến xin vào hội.

Khi đã ký tên ở Đốc lý rồi thì bây giờ gọi đến hay là khi nào có chiến tranh mới gọi đến.

— Sao không viết thư hỏi hội Hồng thập tự, hay sở đốc lý? Vì sự định đoạt chỉ ở đây, và sẽ có thể thay đổi tùy thời, tùy trường hợp.

Ngọc Tân Hanoi — 1) Muốn cho nữ ngực mua thuốc Kala-Busa bán ở Magasin Chatteranjon hay thuốc nữ ở Mỹ viện Amy bởi có hại gì không? Và có công hiệu gì không? Nên mua thuốc Kala-Busa hay thuốc nữ ủa.

Và nữ má ngực không nở cũng không đẹp. Vậy hơn hết là nên luyện tập thân thể. Sự bộ hấp và vận động sẽ làm cho lồng ngực nở nang và tự nhiên vú cũng nở. Luyện tập thân thể lại lợi được trong người lạnh mạnh luôn luôn. Còn như hai thứ thuốc trên kia tôi không rõ công hiệu.

như thế nào, vì chính tôi chưa bao giờ dùng tới.

2) Tôi 18 tuổi cao 1m55 người này ông cao như thế đã vừa chưa và có thể cao được nữa không?

— Cao như thế là vừa tầm đấy. Nhưng già đừng gầy thì càng hơn. Nên luyện tập thân thể thì còn cao hơn được vài phân nữa, không phải vì người có mọc cao lên, nhưng vì lưng có thẳng ra. Luyện tập, thân thể lại nở và càng đẹp ra vì gầy vẫn xấu.

B. Saigon — 1) Bệnh động kinh rất nguy hiểm ai cũng biết vậy, bệnh đó có thể chữa khỏi được không, và chữa cách nào cho chắc chắn, cách dễ phòng.

2) Chuyến train direct từ Bắc vào Nam hay từ Nam ra Bắc, hành khách có thể mang theo một con vật gì nhỏ, chẳng hạn một con gà có được không?

3) Các loại sách Tự lực Văn đoàn nhiều quyển hết đã lâu, rất nhiều người muốn mua, tại sao không tái bản.

— 1) Động kinh có nhiều thứ, phải biết rõ căn bệnh mới chữa được. Nên đến hỏi bác sĩ.

— 2) Có, mang được nhưng tiền cước trả rất đắt. Con gà thì không biết phải trả tiền cước bao nhiêu, chứ một con chó con, một con mèo nhỏ phải chịu tiền cước cao hơn tiền vé hành khách.

— 3) Có, đương lực tục tái bản.

L. Tư Bình định — Mong tình, đi tình làm hại sức khỏe thể có làm cho thân thể không cao lớn được chăng?

— Trước hết có hai cho sức khỏe của thân thể, và làm cho thân thể bị sút kém, có khi thành tàn tật nữa (sách thuốc có nói đến những chứng tê liệt chân tay hay một phần mình). Nhưng hại cho tinh thần cũng chẳng kém. Vậy ông nên chữa ngay, nhất là bệnh di tình.

Vạn Toàn, Ninh hòa — 1) Những đợc giá N. N. mua năm hoặc mua 6 tháng trúng vào kỳ số Mùa xuân ra; N. N. có gửi số mua xuân cho đợc giá không? Hay là phải đặt tiền trước mới có?

— Số Mùa Xuân Ngày Nay cũng như những số đặc biệt khác đều biểu không các đợc giá mua dài hạn. Miễn là bạn báo vẫn còn trong thời kỳ ra số đặc biệt, đợc giá vẫn nhận được và không phải đặt tiền trước.

(Xem tiếp trang 14)

Bút máy

PARKER giá 23p50 34p50 50p75.
W. ERMANN giá 17p50.
EVERSHARP giá 9p25 15p25 24p50 38p55.
CONKLIN giá 16p50.

Ngòi vàng của
◆◆ HOA-KY ◆◆

Ngòi hực - Tinh

KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN — Có thể khắc tên: tên họ vào bút không tính tiền. Làm quà cho một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thì không gì nữa và quý bằng.

GỬI KHẮP ĐỒNG ĐƯƠNG — Những bút của bìa hiệu gửi đi đều có thơ chuyên môn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-đảm. Nếu đã ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng xấu.

MAI-LINH

60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG
● Téléphone 332. Boite postale No 41 ●

Nhà bán kính v. bút mở từ năm 1932

BƯ'Ó'M

(Tiếp theo)

NANG hỏi Hợp :

— Anh ấy bỏ họ từ bao giờ ?

Thấy vẻ ngờ ngác của Hợp, nàng biết mình đã hỏi, hỏi một câu không có mạch lạc gì; nàng nói nữa :

— Nghĩa là anh ấy ốm từ bao giờ ?

Hợp đáp :

— Đã lâu. Hình như vào quãng mùa đông năm ngoái.

Một cơn gió mạnh nổi lên. Thu chỉ mấy bông cỏ kim cương lẫn trên cát bảo Hợp :

— Ngựa của anh Hợp chắc về nhất.

Nàng chạy ra để được tự do nghĩ ngợi, lấy có là gỡ bông cỏ kim của nàng vương vào một mô cát. Mỹ nói :

— Gió mạnh quá. Có lẽ trời sắp bão, về thôi.

Thu đi chậm lại. Nàng quặt hai tay ra sau gáy giữ chặt non, giữ mặt đón lấy gió, mắt tím tím và rong lòng hơi hộp. Nàng đã hiểu được vì có gì Trương bỏ đi. Nàng sung sướng lắm lắm :

— Phải rồi. Trương đi vì không muốn mình khổ, Trương liều vì mình.

Nàng sung sướng vì cái cảm tưởng thấy mình rất cao quý đối với Trương. Trương yêu nàng và tôn trọng nàng một

cách siêu việt chứ không như những bạn của Mỹ chỉ coi nàng như một người con gái thường, tán tỉnh để thỏa một sở thích riêng hay vì lòng mong mỏi lấy một người vợ có nhan sắc và giàu. Thu ngẫm trách Trương sao không bảo cho nàng biết. Nàng thất nghĩ đến việc cứu Trương và bồi hồi thấy trước hết cái oanh liệt của công việc nàng.

— Bây giờ cũng chưa chậm. Mình phải đến với Trương. Đợi anh ấy thì không biết đến bao giờ vì anh ấy yêu nhưng anh ấy kiêu ngạo lắm kia.

Hu hàng hoàng với cái ý tưởng tìm đến Trương vì ý ấy hợp với sự mong mỏi không tự thú bấy lâu của nàng. Thu hiểu Trương là kiêu ngạo, nhưng chính Thu trước kia sợ dĩ không đến với Trương cũng vì nàng kiêu ngạo cho mình làm việc ấy là tự hạ đối với Trương. Giờ thì nàng đã có một cơ để khỏi lộn hại đến lòng tự cao là đến để mong vớt Trương ra khỏi vòng trụy lạc.

Về Hà-nội, hỏi dò mãi Thu đã biết được chỗ ở của Trương, nhưng hơn một tháng sau nàng mới thấy đủ can đảm tìm đến nhà Trương. Nàng đứng lại trước cửa,

lưỡng lự; quả tim đập mạnh quá khiến nàng hoa mắt phải chống tay vào gốc cây trên hè. Nàng đứng nghĩ không biết có nên vào không thì thoáng nghe trong nhà Trương có tiếng đàn bà. Nàng không lưỡng lự nữa; sẵn có cái xe, nàng lên ngồi rồi bảo kéo đi thật mau.

Hụt vào một lần, Thu vẫn định tâm là sẽ trở lại; trước khi lại, nàng viết cho Trương một bức thư.

« Anh Trương.
« Em muốn đến thăm anh ngày thứ hai sau, 16 Octobre. Vì lẽ

gì rồi anh sẽ hiểu. Anh nhớ cho, đúng 10 giờ sáng hôm đó, anh nên có ở nhà một mình. »

Thu cầm bút mãi không biết ký tên là gì để khỏi lộ nếu có ai xem trộm thư, mà Trương xem lại biết được là nàng. Thu toan ký : « Người chỉ nhận được của anh một bức thư », bỗng mỉm cười, chớp mắt một lúc ngẫm nghĩ rồi đặt bút quả quyết viết « Người để quên chiếc áo cánh ở đầu giường. »

— Thế này thì hẳn chỉ mình Trương biết và biết chắc chắn là ai. Chắc Trương hoảng sợ không hiểu tại sao mình lại biết được.

Nghĩ vậy, nàng lại thấy yêu Trương hơn lên một chút; nàng mỉm cười, tình nghịch nhắm một bên mắt và lầm bầm như nói với Trương :

— Chắc anh phải phục em là tài.

Ngày thứ hai, Thu dậy thực sớm. Nàng muốn sớm sửa đi ngay, sợ ở lại nhà đến gần giờ đi có việc gì bất thần ngăn trở chăng. Nàng mở cửa sổ nhìn trời :

— Hôm nay chắc giờ nắng. Mình có thể mặc áo màu sáng được.

Nàng ngẫm nghĩ không biết Trương thích màu áo gì. Sau cùng nàng chọn chiếc áo nhũ nhất của nàng, một chiếc áo lụa chon, cúc thủy tinh trắng.

— Thế này để khỏi lẫn với những cô gái giang hồ vẫn đến nhà Trương.

Nàng thấy hơi chán nản.

— Kệ xác anh ấy. Anh ấy sướng chán. Cần gì đến mình. Hơi đâu.

Vừa nghĩ vậy nàng vừa thoa phấn lên má; nàng vui sướng thấy hai con mắt nàng trong gương có phần sáng và trong hơn mọi ngày. Nàng nhớ đến hôm ngồi trên xe điện lần đầu nhận thấy hai con mắt Trương có một vẻ đẹp lạ và nồng nùng như có ẩn một nỗi đau thương không cố rã. Nàng nghĩ thầm :

— Chắc anh ấy cũng thấy mắt mình đẹp.

Ra đến ngoài, bà Bát hỏi :

— Cô đi đâu sớm thế ?

— Cháu đi mua cái khăn quàng.

Bà Bát nói đùa :

— Phải, cô đi mua bán sắm sửa cái gì thì phải đi thật sớm nếu không thì không kịp về ăn cơm.

— Dĩ cứ nói thế, chứ cháu có thích điện lắm đâu. Đấy đi xem, cháu ăn mặc thế này này.

Bà Bát nhìn Thu mỉm cười :

— Ấy, cô ăn mặc thế mà lại đẹp. Mà độ này tôi trông cô có phần đẹp hơn.

TRĂNG

Thu sung sướng, vui như hoa nở:
— Thế à đi? Con có về muộn, đi đừng
đợi cơm nhé. Có lẽ con chơi dăng chỉ
Thuận hay dăng chỉ An. Có lẽ thôi...

Thu đi bộ ra hàng Khay để mua khăn
quàng. Đường đứng vợ vẫn ngắm vào cửa
hiệu, nàng thấy hoa sĩ Văn đi qua.

— À may quá. Anh vào đây với tôi.

Thấy nàng mừng cuống quít và ân cần
vồn vã mình, Văn hơi sùng sốt. Chàng
mở chừng hai mắt hỏi rồn:

— Cái gì thế? Cái gì thế?

— Anh vào đây chọn cho tôi cái khăn
quàng nào thật đẹp. Loại mỹ thuật các
anh chỉ ích lợi cho loại người những
lúc này thôi.

Nàng cố ý mua cái khăn mắt thật nhiều
thì giờ để khỏi nóng ruột đợi đến giờ
lại nhà Trương. Văn tuy có việc cần
nhưng chàng cũng vui về chiều Thu.
Chàng sung sướng đoán là Thu mến
mình nên chàng chùng chình không chịu
mua cho xong chiếc khăn. Chàng nghiệm
thấy Thu vui tươi hơn mọi lần gặp ở
Sâm-sơn và nhất là hai con mắt nàng
may t ông có duyên lạ lùng.

Thu trả tiền, quàng ngay chiếc khăn
lên cổ mỉm cười chào Văn rồi đi lướt
qua một vài hiệu khác mua các thứ lật
vật. Nhìn đồng hồ thấy mười giờ kém
năm, nàng vội gọi xe thuê đến phố
Trương ở. Lên ngồi trên xe Thu mới thấy
bắt đầu nóng ruột. Nàng tự nhủ:

— Mình sợ hãi điều gì? Ai biết được.
Còn đối với anh ấy? Nếu mình đến nhà
một người đàn ông khác có lẽ cũng đáng
sợ thật, nhưng đối với Trương...

Thu tin là Trương yêu nàng lắm, yêu
một cách tôn kính nên nàng chắc Trương
không dám xúc phạm đến mình.

Trong lúc đó, Trương đứng sau một cánh
cửa sổ mở hé nhìn ra đầu phố. Chàng
mong Thu đến sớm nên chàng đứng đợi
như vậy hơn một khắc đồng hồ; chàng
đứng yên mặc dầu đã chồn chân vì
chàng không muốn bỏ lỡ cái phút sung
sướng được trông thấy bóng thân yêu
hiện ra ở ngoài đường. Trong mấy hôm
chờ đợi, chàng không thể ngồi yên ở nhà,
rủ anh em đi chơi suốt ngày đêm. Chàng
không biết sẽ khổ sở đến bực nào nếu
phải đợi Thu dăm hôm nữa.

— Nhờ Thu không đến...

Vừa nghĩ thế xong thì chợt thấy bóng
Thu hiện ra ở gốc một cây bàng. Nàng
giữ vì tay trả tiền xe rồi đi về phía nhà
Trương. Tới nơi, Trương thấy nàng đi
thẳng hình như không định rẽ vào rồi
bỗng nàng ngừng lại nhìn ngang nhìn
ngửa một lúc.

Trương lấy tay đẩy cánh cửa sổ cho
mở rộng để Thu biết là có mình đứng
đợi rồi chàng chạy ra phía cửa buồng

khách. Thu đã vào tới nơi; đến lúc gặp
nhau hai người thấy thân nhiên như
không; Thu chào trước và Trương nghêm
trang hơi cúi đầu chào lại bình như
trong một cuộc đến thăm rất thường của
hai người quen.

Thu đi ngang qua mặt Trương tiến
thẳng vào chỗ đặt bộ « sa-lông ». Nàng
đứng nhìn một bức tranh vẽ mấy người
thồ đứng cạnh một con ngựa trắng,
lâm bâm:

— Tranh này của anh Văn vẽ.

Có tiếng giầy xích động ở ngoài cổng.
Thu đoán là Trương ra khóa cửa vườn;
nàng bất giác lo sợ tuy nàng đã biết cần
phải đóng cửa phòng khi có khách đến.
Thấy trên bàn đã để sẵn ấm chén, Thu
biết là trong nhà không có dây lờ. Lại có
cả một bộ bánh ngọt mua ở hiệu
Charles. Nàng giật mình nghĩ:

— Suýt nữa thì hai người chạm trán
nhau ở hàng Khay. Cũng may.

— Mời cô ngồi.

— Anh để mặc em.

Thu ngồi xuống ghế
mở vi lấy chiếc khăn
tay khi Trương rót
nước mời nàng uống.
Hai người uống rất
thong thả, từng hạm
nhỏ một và hình như
đương chú ý ngắm
nghĩ đến hương vị
của nước chè.

Thu hỏi:

— Anh ở đây từ
bao giờ?

— Từ độ ấy.

— Thế à?

Trong trí hai người
cùng thoáng hiện ra
cái cảnh về áp ăn
mừng thọ. Trương
thăm trách mình sao
ngồi cạnh Thu lại
ngượng nghịu, rút rút
một cách vô lý như
thế. Chàng muốn bắt
đầu nói với Thu
những câu thân yêu
nhưng vẫn không
dám, vì thấy vội vàng
quá, chưa phải lúc bắt
đầu. Chàng lại nhắc
chén nước lên, uống
từng hạm nhỏ; bàn
tay chàng cầm chén
hơi run. Thu hỏi:

— Em đến chậm
đề anh phải đợi có
phải không?

Trương nói:

— Anh nhận được
thư của em hôm kia.

Lần đầu tiên Trương xưng hô « anh em »
với Thu, nhưng chàng cũng không để ý
đến.

— Em đến àm gì nữa. Khờ anh quá.

Câu nói ruồng rẫy của Trương khiến
Thu sung sướng và càng vui nàng thấy
việc mình đến là cần thiết cho Trương.

— Từ trước đến nay, em có biết gì đâu.

Trương ngạc nhiên hỏi:

— Em biết gì cơ?

Thu gõ luôn cái cốc xuống bàn để
nàng khỏi ngượng với Trương và để
Trương khỏi tưởng lầm mình.

— Vì thế đến giờ em mới hiểu sao
trước kia anh đi t nhiên bỏ đi. Anh cũng
chẳng nên t ất vọng. Chịu khổ chữa thi
k ồ. Tại anh lại cứ liều hình như không
muốn « bỏ ».

Trương n ăm ng ỉ không biết có nên
nói rõ cả sự thực về cái chết sắp đến
nơi của mình hay cứ để Thu tưởng là
mì hi hi «au xoàng? Chàng nhìn Thu và
s o lúc đó chàng thấy Thu đẹp thế, đẹp
hơn hết từ xưa đến nay; chàng lại chắc
Thu yêu chàng, có lẽ yêu chàng cũng như
chàng yêu Thu; nói ra chỉ thêm làm đau
khổ. Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc
lâu. Trương nói:

— Lúc này anh không muốn nghĩ gì khác
cả. Nhờ m a h như người số g lại...
được một ức như lúc này rồi mai anh
có chết cũng cam tâm.

(Còn nữa)

NHẬT-LINH

VUI CƯỜI

Của Lý Toec

Luật tạo hóa

A hỏi B:

— Sao Tây và Khách Vân-nam họ to lớn thế mà Annam thì cứ bé choắt đi?

— A, Đó là theo một luật chung Tạo Hóa « Nóng thì chảy ra, rét thì đông lại », Annam mình vốn xứ nóng, hề nóng lên thì cứ chảy ra — mồ hôi đầy — nên chỉ không to được, còn Tây và Khách Vân-nam vốn xứ rét, ăn vào đến đâu đông lại đến đấy làm gì mà chả lớn.

— Thế sao Tây-đen cũng ở xứ nóng mà vẫn to lớn?

— Hừ! Tây-đen họ là, đồng đen đồng đen lại là mẹ vàng thì chảy thế quái nào được.

Lo xa!

— Sao anh lại sơn ô-lô ngộ nghĩnh thế kia? Một bên xanh, một bên đỏ?

— Để cho những người làm chứng đi hai bên đường, khai khác nhau, nếu lời có chet phải ai!

Của K

Muru lạ

KHÁCH HÀNG — Nhỏ! làm thịt bò xào chua, xúp vi-cá và bít câu ốp của bẻ.

NHỎ — Dạ không có ạ.

Khách hàng lựa qua các món ngon khác, nhưng món nào cũng không có.

— Thế người ta viết những món ấy vào cái bản kê món ăn này làm gì?

NHỎ — Đây chỉ là cái menu của chủ tôi làm cho khách hàng trở nên ngon miệng đấy thôi ạ.

Cái lợi của quảng-cáo

Mark Twain đứng chủ trương một tờ báo trào phúng. Một ngày kia, ông thân được một độc giả, lại vừa là một thương gia, bèn thư sau này:

Thưa Ngài,

Mãi này, trong khi lật tờ báo, tôi bắt gặp một con nhện. Xin Ngài làm ơn cho biết đó là diêm hay hay d'êm dờ.

Mark Twain trả lời lấy như vậy:

Ngài đã gặp phải một con vật rất thông minh. Con nhện ấy nó đã nhanh tra khắp cả số sách trong bản báo. Nó tìm những người nào đưa ký lại giao kèo về quảng cáo, để có thể giăng tơ, làm tổ trước cửa hàng người ấy, mà sống một cách yên ổn.

Lời nói của Pirandello

Pirandello, sau khi được giải thưởng Nobel, qua du lịch ở Paris.

**CABINET D'ARCHITECTE
LUYỆN, TIẾP, ĐỨC**

42 Bognis Desbordes, Hanoi
Téléphone : 679

Người ta đặt tiệc để thiết. Trong tiệc Pirandello phải gắng gở để nghe những bài diễn văn ca tụng mình. Cuối cùng đến lượt, văn sĩ phải đứng lên nói vài câu ngắn ngắn rồi kết luận:

Xin các ngài thứ lỗi cho. Tôi nói ít thế này. là vì tôi không phải một nhà hùng biện. Nhưng có một ở để các ngài có thể tha thứ cho, là tôi hết sức làm việc để tập viết, thành thử không có thì giờ để tập nói.

Gia-đình lạ

— Đã mười mấy năm, vợ chồng tôi vẫn ăn ở với nhau như ngày mới cưới.

— Thế sao anh lại bảo là hôm qua anh gây lộn với chị?

— Thì chúng tôi gây lộn nhau ngay từ ngày mới cưới.

Ra thế

THẦY ĐÔI — Tao trông mày khả nghi lắm. Mắt thì lăm lăm lét lét, hay ngảnh đầu lại nhìn trộm mọi người, mỗi lần đi thì cứ lần theo bức tường.

Đích thị — Ờ là một thằng gian rồi.

— Oan con quá. Chỉ vì ở đằng sau, con rách một miếng quần rất lớn.

Của Hư-Vô

Diễn lại

QUAN TÒA — Anh bị phạt một tháng tù về tội ăn quít cao lâu. Anh có còn kêu ca gì nữa không?

TỘI NHÂN — Coi, muốn xin tòa cho con được diễn lại như tòa thường bắt diễn lại các vụ án mạng ạ.

Không biết

THẦY — Những đêm đông giá rét, trò nằm trong chăn ấm, đêm em trò có nghĩ đến ai không?

TOE — Con không biết được ạ.

THẦY — Sao lại không biết được là thế nào?

TOE — Vì ở nhà con chỉ có ở rơm để nằm và chiều cúi để đắp thôi ạ.

N. N. noi chuyện

(Tiếp theo trang 11)

2) Sức học năm thứ nhất ban thành chung, vì công việc làm ăn bắt buộc chẳng theo học được; mình tự học bằng cách gửi thư (Cours par Correspondance) có được kết quả tốt không? Hay là mua sách và loại sách gì có giá trị? Cours par Correspondance còn dạy hay không? Và adresse của lớp ấy?

— Học bằng cách gửi thư (cũng gọi là cách hàm thụ) là một lối học rất tiện và có ích cho những người ham học như ông. Đã từng có những người học lối hàm thụ mà thành tài được. Chúng tôi biết hai trường dạy lối này ở bên Pháp: École universelle par correspondance và École A. B. C. Ông gửi thư sang hỏi, họ sẽ biểu cuốn thế lạ.

Nguyễn thị Kim Phương, Gia Lâm — Bị đau mắt, hỏi nên tra thuốc gì. Ông cho biết,

hay không, và có n n tin có thư kia không. Nếu lấy về sau sự có hại gì không, như thế làm cách nào cho tiện.

— Khi người ta đã vì vàng lời mẹ mà nhận kết hôn thì ái tình sẽ không lấy gì làm đắm đắm đắm.

Điều ấy cũng đủ cho ông quyết định bỏ dở việc nhân duyên của ông với người không yêu ông rồi. Bức thư kia có thể coi như những lời báo trước về hạnh phúc của ông được. Sao không hồi thảng vì hôn thê?

Mais qui Vinh-gên — Còn nhớ (nhỏ người và nhỏ tuổi), và bấp thịt đã nổi rõ ở chân và ở tay, thế có lên nữa không? Tập theo như cách tập ở trường, có lên không? có thuốc nào uống cao người không?

— Khi bấp thịt dài, nổi nhưng không cục lùm và gân guốc lắm thì thân thể sẽ đều hòa. Bấp thịt rõ sớm, nếu không vì luyện tập dữ quá hoặc vì làm những việc nặng nhọc về chân tay, thì có thể là một dấu hiệu tốt không có gì đáng lo. Tập thể thao nên theo phương pháp.

Trần t. Lý Hanoi — Tôi thường nghe thấy người ta nói rắn phủ mèo. Sự ấy có thật không?

N. u có, số mèo không đẻ ra rắn?

— Không, chính có người đã trông thấy một con rắn quấn lấy một con mèo, nhưng không phải để phủ mèo, mà để tranh của mèo con chuột mà nó vừa bắt được. Con mèo ngất đi vì nọc rắn, nhưng chẳng bao lâu nó sẽ tỉnh dần lại, có lẽ vì trong máu nó có chất chống lại với nọc rắn. Không có lý gì mà hai con vật khác giống đến như con mèo và con rắn lại phủ được nhau.

Phải, nếu có, sao mèo không đẻ ra rắn, có nói có lý lắm.

Ngọc Hồ — 1) Khi người ta tức giận hay đau khổ nếu khóc được có lợi hay không? Và trái lại nếu ăn thêm mà nuốt nước mắt thì có hại ch. tìm không?

— Có lợi: sẽ bớt bực tức và đau khổ đi đôi chút, nhất là đối với đàn bà. Nhưng giá có thể ăn thêm được vẫn hơn, tìm mình có hại vì thế hay không, không cần lắm; nhưng điều chắc chắn là mình tập sống để không sợ những đau khổ ở đời.

2, ở Bách-thú, trên bãi cỏ, tôi thường nhận thấy từng quảng mặt lại có cái biển đề « danger de mort » như vậy là thế nào?

— Danger de mort là « nguy hiểm chết người ». Ở một vài nơi trong bách thú, có chôn nung những giấy điện lượng mạnh, tấm biển kia báo trước cho người ta đừng dẫm dẫm ở những chỗ ấy.

vì không muốn lại bác sĩ (tôi như thế tổn lắm)

— Không có thuốc, nào thực công hiệu. Nên đến ngay bác sĩ chuyên môn chữa mắt mà chữa. Trong khi chờ đợi và giữ cho bệnh khỏi nặng quá lên, có thể dùng tạt Collyre sulfate de Zinc mua ở hiệu bảo chế.

Đặng Him Thái Bình. — Tôi có hỏi một người con gái năm nay 18 tuổi, đẹp, làm vợ mà trước người ấy đã có một người yêu rồi, và bằng lòng lấy tôi là vì vàng lời cha mẹ. Khi gần cưới tôi có bắt được một bức thư và danh gửi cho tôi nói xấu người ấy, và trong thư nói người tôi sắp cưới không bằng lòng tôi, và sau khi cưới sẽ bỏ đi, hoặc tự tử, vậy có nên lấy

CÓ CỨNG MỚI DỪNG DẦU GIÓ

VỢ CHỒNG

(Tiếp theo)

PHỤC TÔNG

NGOẠI việc ở chung và tương trợ là chồng vợ đều có quyền ngang nhau, bất cứ về việc gì khác quyền chồng cũng lớn hơn vợ nhiều, có khi lại nhiều quá nữa.

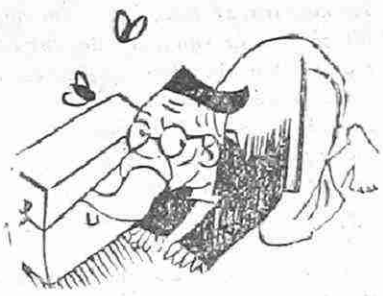
Ngày xưa, quyền của chồng không ai chối cãi, cả đến các bà vợ cũng tác thánh hiền đều coi quyền ấy là một sự dĩ nhiên, một luật thiên nhiên, trời đã định ra, người ta chỉ có việc nhắm mắt theo. Tam tông và tứ đức không phải là của riêng gì văn minh của Á-đông mà ta có thể v n vào đây để tự kiêu, tự hào; ở những nước khác ở châu Âu chẳng hạn về thời cổ, lúc còn là dã man, vợ cũng phải phục tùng chồng một cách triệt để như ở Á-đông ta vậy.

Thủa ấy, vợ chỉ là một đồ vật của chồng; chẳng hề mà chồng lại có thể đem bán được, như trong truyện một anh chànghua bạc đem vợ gán cho người khác! Bây giờ, tình cảnh của một người vợ không đến nỗi như thế nữa, và các nhà tôn giáo nhìn những luật ngày nay về quyền của vợ chồng, hẳn phải lắc đầu mà than cho luân thường đạo lý ngược, phone hoa đảo điên.

Nhưng ngẫm cho kỹ cái nguyên tắc phục tùng đời xưa vẫn còn nguyên; các cụ chưa nên vội lo. Vợ, đời nay, vẫn phải phục tùng chồng như xưa.

Tại làm sao thế nhỉ? Người ta cũng không biết nữa. Không phải

là vì bây giờ chồng khỏe hay khôn hơn vợ nữa rồi! Câu « ngàn năm nhờ bóng tưng quân... » là một sự mỉa mai đối với những ông chồng nhỏ bé có những bà vợ nặng 120 kilô. Và những ông chồng dạn dợn ngổ nghếch thì che chở làm sao được

những bà vợ tinh khôn làm thầy kiện hay đồ đốc tờ!

Thật ra, vợ phải phục tùng có lẽ chỉ vì phong tục, ngĩa là vì thói quen. Mà luật chỉ là phong tục của một nước viết thành sách.

Theo luật hiện hành, thì ở trong đoàn thể vợ chồng, chồng là người đứng hủ trươn. Luật hộ Bắc-kỳ hay luật 1883 áp dụng cho dân Annam ở Nam-kỳ và các nhượng địa đều định như thế cả, các bà hay cho rầu chồng vào tráp nên nhớ rõ cho!

Kết quả của sự phục tùng ấy là những gì?

Bắt đầu về nhà chồng, vợ đã mất hẳn tên tuổi. Nư ứng tên mỹ miều, khá ái, cô Lan, cô Huệ từ đây không ai gọi đến nữa: có ấy đã lên bà và dọi lên chồng. Luật không bắt hẳn rõ như thế, có lẽ việc hợp với phong tục quá và hóa ra một sự dĩ nhiên rồi. Nói mất hẳn tên cũ khi còn con gái thì cũng hơi quá; t ậ ra, từ lúc

lấy chồng, thì trong những giấy má quan trọng, có Nguyễn-thị-Lan chẳng hạn phải biền thêm cả tên chồng nữa: bà Phạm-văn-Kèo tức Nguyễn-thị-Lan. Nhưng lúc tự xưng và lúc ký tên, thì bà ấy chỉ dùng chữ Kèo là hợp lẽ lắm rồi.

Lấy tên chồng, và nhận tiện lấy cả quốc tịch của chồng. Một cô con gái ngoại quốc, người Tàu hay người Nhật chẳng hạn, lấy chồng Annam tự nhiên là hóa ra người Annam, được đủ hết các sung sướng làm dân Annam. Nhưng nếu người đàn bà ấy là người Pháp?

Tho luật nước Pháp, thì đàn bà cũng theo quốc tịch của người chồng. Vì vậy luật hộ Bắc-kỳ, điều trừ 16, mới quyết định rằng đàn bà Pháp lấy chồng dân Annam thì cũng thành ra quốc dân Annam. Nhưng một đạo chỉ dụ của Thống lĩnh Pháp năm 1930 lại định trái hẳn: « Đàn bà Pháp lấy chồng thuộc dân hay dân bảo-hộ Pháp vẫn là công dân Pháp cả. » Và một đạo chỉ dụ của ông Thống lĩnh Pháp hẳn là ở trên cả luật hộ Bắc-kỳ.

Lấy tên chồng, quốc tịch chồng xong, vợ còn phải theo chồng. Chồng ở đâu, gion ban thờ gia tiên ở đâu, vợ phải ở đấy. Lên thượng du hay xuống biển ở, việc đó tùy ở người chồng, và quyền của chồng, là bắt vợ phải theo.

Nặng rằng phận gái chữ tông, Chàng đi thiệp cũng một lòng xin đi...

Các cô Kiêu đời nay vẫn còn phải như cô Kiêu đời xưa vậy. Va việc:

Tay mang khăn gói qua sông
Mẹ gọi mặc mẹ, theo chồng cứ theo

không phải là vì lòng thương chồng mà có thể là một sự bắt buộc.

Theo chồng, không phải chỉ đi theo mà ở, lại còn có nghĩa là theo mệnh lệnh của chồng nữa. Thí dụ như chồng nói với vợ: tôi cấm mình không được lại chơi đảng nhà lão, hân X... Ấy thế là vợ phải theo, dầu muốn đến nhà

lão phán ấy thế nào nữa cũng đành chịu. Hay là thư từ riêng của vợ, chồng đều có quyền mở bóc ra, tuy thư từ riêng của chồng, vợ chỉ có quyền nhìn phong bì mà thôi.

Cũng như là việc ngoại tình. Chồng có ngoại tình thì không sao, vợ chỉ có thể chếp miệng mà than than, còn vợ, nếu vợ có ngoại tình, thì không những chồng có quyền rầy bô, mà vợ còn phạm tội nặng nữa. Sự bất công ấy không phải là vì đàn ông làm ra luật, mà là do ý tưởng về gia đình xã hội. Đàn ông có ngoại tình, con đẻ ra không nhập gia đình, chứ đàn bà có ngoại tình, là có thể đem con của người khác giả làm con chồng được; thế thì lỗi của người đàn bà ấy là lỗi đối với chồng và đối cả với xã hội nữa vậy.

Sau cùng, đàn bà làm việc gì cũng phải có chồng cho phép: kiện cáo, giao ước, tặng cho,

chuyên dịch, cầm thế, buôn bán hay làm một chức nghiệp gì cũng vậy. Sự cho phép ấy có thể công nhiên hay mặc nhiên. Thí dụ như vợ ra mở ngôi hàng, chồng không muốn cho nhưng sợ vợ, cứ im khò g nói gì: ấy là cho phép rồi.

Nhưng vợ muốn kiện chồng chẳng lẽ lại xin phép chồng. Ở trường hợp này hay lúc chồng không đủ tư cách cho phép, vợ cần phải xin phép tòa án: trước các tòa Nam án, xin phép ông chánh án đệ nhị cấp, và trước các tòa Tây án, xin phép ông chánh án sơ thẩm. Riêng về hình sự, thì vợ không cần phải xin phép ai cả: chẳng lẽ lúc bị bắt tống lao vì ăn trộm lại còn phải xin phép chồng để vào khám? Nếu thế thì chồng có lẽ không bao giờ cho phép cả.

(Còn nữa)

T. Văn

C. P. A.

Phòng Quảng Cáo Mỹ Thuật
(Comptoir de Publicité Artistique)
5-7 Rue Julien Blanc — Téléphone 1254

hoa si

Phạm thực CHU'ÔNG

trông nom về phương-diện mỹ thuật
cho Quảng Cáo NGÀY NAY và TIN MỚI

Những tính cách khác nhau của ba môn :

Luyện tập thân thể — Thế dục và thể thao

của giáo sư NGUYỄN HỢP-VỸ

«O' trong tiếng Pháp không bao giờ có hai chữ hoàn toàn đồng một nghĩa». Nhiều người vẫn còn không tin như thế; và hôm nay tôi có dịp

để tỏ rõ ra rằng câu nói trên này rất đúng. Trong các danh từ chỉ các môn vận động có hai chữ mà rất nhiều người, trong đó kể cả mấy người Pháp có học thức nữa, vẫn tưởng rằng cũng có một nghĩa như nhau. Đó là chữ Education physique và Culture physique. Sự thực thì hai chữ này không giống nghĩa nhau một chút nào cả, mà chỉ là hai môn vận động khác hẳn nhau từ mục đích cho đến cách thức luyện tập.

Tuần trước tôi đã nói, Culture physique mà tôi tạm dịch là Luyện tập thân thể, chỉ là một vài lời vận động hết sức giản dị, nhẹ nhàng, dễ dãi cho hết thảy ai ai, già trẻ, lớn bé hàng ngày đều có thể bỏ ra 15 phút hoặc nửa giờ để mà luyện tập, mục đích là để luôn luôn giữ cho thân thể được thăng bằng và trung bình, có đủ hết các điều kiện để sống một cách vui vẻ, hoạt động và để chống với mọi sự đau yếu, bệnh tật. Thế thôi, còn ngoài ra luyện tập thân thể không có mục đích tạo nên những đại lực sĩ, võ sĩ hay vô địch gì cả.

Còn chữ Education physique thì phải dịch là Thế dục hay là Giáo dục thân thể mới đúng hết nghĩa, vì chính đó là cả một nền giáo dục. Mục đích của thế-dục là tạo nên những mẫu người hoàn toàn, nghĩa là những mẫu người tưởng tượng

như còn sống vào thời dã man, đơn giản ở giữa rừng núi hiểm trở, lúc nào cũng sẵn sàng chạy, nhảy, leo giãy, trèo tường, lộn, né, vật lộn, bơi lội, vùn vùn... làm cái gì cũng quen, cũng nhanh nhẹn cả. Xem như vậy thì người tập thế dục không phải chỉ mong có một thân thể cường tráng khỏe mạnh, ít bệnh tật, mà còn có cái mục đích chiến đấu và tự gây, lấy những điều kiện chính để có thể tự xoay sở, hoạt động trong những lúc gian nan nguy hiểm.

Song lẽ, như ý tôi thì không phải ai ai cũng cần tập thế dục cả. Chỉ những người có những trách nhiệm riêng như những binh lính,

những đồng tử quân, hoặc những người mà nhiệm vụ bắt buộc phải sống ở những nơi rừng rú, núi non hiểm trở là cần đến thôi, còn ngoài ra, những người làm việc ở bàn giấy, những người buôn bán, những giáo sư, thầy thuốc, kỹ sư và văn... chỉ cần hàng ngày luyện tập thân thể để giữ cho người luôn luôn được thăng bằng, khỏe mạnh mà thôi.

Còn thể-thao? — Tất cả các môn thể-thao, ta không nên coi là những sự tập luyện, mà ta phải coi là mục đích của mọi sự tập luyện — Hạnh phúc của người ta không phải là chỉ miệt mài trong những cuộc đổ đên, cờ bạc, không phải là lúc nào cũng chỉ nghĩ đến sự ăn, uống, hút sách, hoặc vùi thân ở những nơi truy lạc tối tăm và ghê tởm. Nếu ta thật có một tấm thân trung bình, khỏe mạnh, « một thân hình mà lúc sinh ra loài người, thượng đế đã muốn vậy », thì những lúc rảnh rang, những ngày nghỉ ngơi thong thả, cái thiên tính của ta tự nhiên bắt ta phải tìm ra vũ trụ, tìm đến những cảnh đẹp thiên nhiên của tạo-hóa để mà ca hát, để mà chọn lấy, tự hiến thân cho cảnh

SẮP TÁI BẢN

LẠNH LÙNG

của NHẤT-LINH

ĐỜI NAY

vật một cách tự do và đầy đủ. Những ngày đó, đứng trước mặt hồ rộng, tự nhiên ta muốn nhảy xuống để mà vung vẩy bơi lội, tự nhiên ta muốn có một cái suông để chèo ra tận tít mù xa; đứng trước một con đường lớn, tự nhiên ta có cái cảm tưởng muốn nhảy lên một con ngựa để phi, hoặc leo lên một chiếc xe đạp để phóng. Đứng trước một cánh đồng rộng, tự nhiên ta thấy chân tay buồn bực, chỉ muốn chạy, nhảy, reo hò, tự nhiên ta muốn nghỉ h ngòm, chơi đùa, vật lộn với những người ở xung quanh ta như những muông thú ở trong rừng mỗi buổi hoàng hôn hoặc khi mặt trời xế bóng. Nói tóm lại, tất cả mọi sự vận động đó, tất cả mọi sự bơi lội, chèo thuyền, cưỡi ngựa, đi xe đạp, đá bóng, quần vợt vùn vùn... đều là các môn thể-thao mà ta phải coi như là mục đích của mọi sự tập luyện, mục đích của sức khỏe và là cái nguồn chính của hạnh phúc trong đời người.

Nói tóm lại, 1) Luyện tập thân thể, mục đích: sức khỏe, cuộc đời sống vui vẻ, không bệnh tật.

2) Thế dục, mục đích: người hoàn toàn, một chiến sĩ.

3) Thể thao: tất cả mọi sự vận động, trong đó người ta có thể tự hiến thân cho lạc vật một cách hoàn toàn đầy đủ, mỗi khi rảnh rang, thong thả.

Nguyễn-hợp-Vỹ

HỘP THƯ

Hôm thư tư mới rồi một thiếu nữ y phục lầu có tới nhà báo hỏi về việc ngôi kiều cho họa sĩ, nhưng người tiếp thiếu nữ không rõ về việc ấy. Vậy mới thiếu nữ trở lại cho.

— Cháu ạ, ngày xưa có một con chim, nó đậu trên cành cây...

— Thế rồi sao nữa?
— Thế rồi nó bay đi.

Việc tuân lễ

Việc Âu Châu — Tại Na Uy, vua Haakou đã thỏa thuận cùng Chính phủ thời không kháng chiến với Đức nữa để cứu vãn sinh linh. Vua và Hoàng Tử đã sang Anh ở.

Tại Pháp — Quân Đồng Minh sau khi bị vây ở Dunkerque đã cố sức chống lại tìm cách tháo xuống bờ xuống tàu, sang Anh. Hiện 35 vạn quân đã dùng ngọt nghìn vừa tàu chiến và thường thảo lui cả. Trên đất Pháp hiện hai bên Pháp Đức đương đánh nhau rất khốc liệt: Mỗi bên dấn hơn 2 triệu quân, mấy ngàn phi cơ, xe phá lũy và ô tô bọc sắt, Pháp dùng súng đại bác 75 ly bắn phá xe tăng Đức rất nặng. Mặt trận dài 400 cây số. Thật là một trận lớn nhất trong lịch sử từ xưa đến nay. — Ba lê bị ném bom, thiệt hại không mấy.

Việc Trung Nhật — Tại biên giới Đông-Hung, Moncay Nhật đã cho khai mỏ tại vùng Phòng Thành. Quân Nhật lại hoạt động giữ ở bờ hồ Quảng Đông và đem đại đội phi cơ đến đánh phá Trùng Khánh.

Tin Đông Dương — Trừ nạn trộm cướp. — Chánh phủ vừa ra lệnh cho các tòa Tây, Nam án phải trừng trị nặng những kẻ gian phi trộm cướp thóc lúa trâu bò tại thôn quê. Làm thế để trừ hại cho dân.

Giúp binh lính ngoài mặt trận — Từ 16 đến 30 Juin, khắp xứ Đông-dương sẽ tổ chức một ngày bán đấu hiệu Hồng-thập-Tự. Tiền thu được sẽ gửi sang các binh lính ở ngoài mặt trận Pháp.

Cấm bán sữa tại các tiệm ăn — Chánh phủ vừa ra lệnh cấm bán sữa đặc dù có đường hay không trong các tiệm ăn cao lâu, hàng cơm, khách sạn, hiệu bán bánh và các đồ giải khát... Việc cấm này không thi hành tại các nhà thương và các nhà Bảo an.

Muốn gọi điện thoại phải xin phép — Từ nay ai muốn gọi điện thoại với người nào ở các tỉnh phải xin phép ông chánh phủ cấm có cho mới được. Phải nói rõ gọi về việc gì.

Việc duyệt y các văn tự nợ — Hiện nay các vị chánh sự các tỉnh sẽ được phép duyệt y hết thảy các văn tự nợ bất cứ bao nhiêu tiền. Cũng ở nơi này các vị Tổng đốc, Tri huyện... có thể thay mặt các vị đầu tỉnh duyệt y các văn tự nợ từ 50 đồng bạc trở xuống.

Sách mới

Một cổ đôi ba tròng (liều thuốc) của Trương-Từ, giá 0p18.

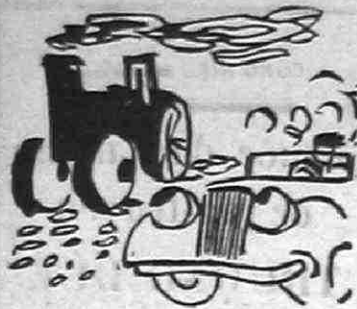
Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha
HANOI
Téléphone 874

Giá báo mỗi số 0p12

Một năm : 4p60
6 tháng : 2p40

Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm
Mandat và thư xin gửi cho:
M. le Directeur de la Revue
Ngày Nay — Hanoi

SỐ NHANH CÙNG CỰC của XE Ô-TÔ

của kỹ-sư NGUYỄN - DUY

NĂM 1764, thế giới đều chú ý đến cái xe không ngựa kéo, người đùn mà chạy được; xe ấy là xe ô-tô đầu tiên do ông Cugnot.

chế ra, dùng sức hơi nước, mỗi giờ đi được năm cây số. Từ đó trở đi, mỗi ngày một tấn tới thêm, nên trăm năm sau, xe đã chạy được theo tốc độ hơn 10 cây số một giờ. Bước đường tương lai rực rỡ, xe Cugnot cứ từ từ tiến lên, chậm chạp nhưng chắc chắn.

Đột nhiên năm 1885, ông Daimler, người nước Deutch (Đức) lập máy ết-săng vào xe ô-tô.

dent của nước France là bởi tiếng ách giữa đàng của mình chắc! lại một chứng cứ nữa tỏ ra rằng: tiếng Việt-Nam là mẹ các tiếng (L'Annamite, la mère des Langues).

Các báo thời bấy giờ kêu ca, mặt sát kịch liệt những kẻ liều lĩnh, coi thường tính mệnh người, vì trong

thành phố mà họ dám cho xe chạy nhanh tới... mười lăm cây số một giờ. Trước tinh thế nghiêm trọng ấy, ngày 10 tháng Mars năm 1899, chính phủ ra một đạo luật đi đường; điều thứ 14 định rằng: « Trong thành phố xe ô-tô phải đi chậm bằng người đi bách bộ; ngoài thành phố xe không được chạy quá 20 cây số, và trên những đường cái vắng tanh, không được quá 30 cây số một giờ.

Cũng năm 899 ông kỹ sư Feaudry de Saunier — hiện giờ còn sống — có viết một quyển sách về ô-tô (L'automobile théorique et pratique), trong đó ở trang 81 ông nói rằng: « Nếu không có hộp đổi số (boite de vitesses) mà cho máy quay thẳng ngay bánh xe, thì xe sẽ tới số nhanh tới vô nghĩa lý là 120 cây số một giờ!! » (Hai cái dấu chấm « ngạc nhiên » này là của tiên sinh, chứ không phải của tôi đâu). Rồi tiên sinh nói rằng có hơn hai mươi lăm tờ là ô-tô không thể nào chạy nhanh đến thế được. Sau này, dù khoa học tấn tới đến bậc nào đi nữa, dù người ta có thể chế ra những máy nhỏ tí mà có sức lực khổng lồ, khác nào như thu sức

con voi vào sắc con chuột nhắt, cũng không thể nào tới cái số nhanh không tưởng tượng trên kia được.

Ngán thay! mặc hai mươi lăm cường cấp và nhất là mặc hai cái dấu chấm ngạc nhiên của ông, xe ô-tô cứ mỗi ngày một nhanh thêm, rồi đến năm 1907 — nghĩa là tám năm sau — đã chạy nhanh quá 120 cây số một giờ.

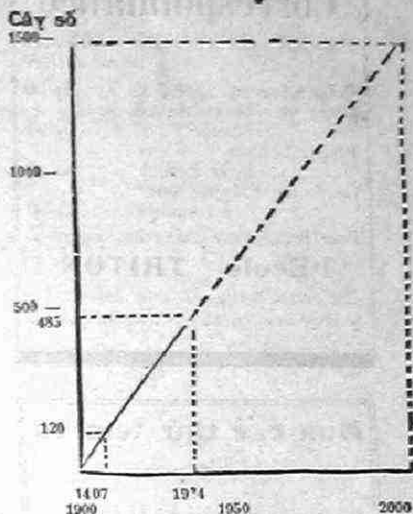
Ông Beaudry de Saunier, từ bấy đến nay, chán không buồn tính tới cái số nhanh của ô-tô, mà chính phủ cũng chán, không muốn luôn luôn sửa lại luật đi đường, nên không hạn số nhanh nữa, mà chỉ định rằng: « Người cầm lái ô-tô phải là chủ cái số nhanh của mình » nghĩa là muốn đi nhanh thế nào thì đi, miễn là đừng gây ra những cái « ách giữa đàng » là đủ.

Được thế, các bác tài tha hồ mà « đạp ga », các kỹ sư tha hồ mà tính toán, làm cho xe mỗi ngày một nhanh thêm mãi lên. Vì thế

nên cuối năm 1931, ông Campbell — người nước England (Anh) — đã tới số nhanh 485 cây số một giờ.

Năm 899, xe ô-tô chạy 30 cây, năm 1907, 120 cây và năm 1931, 485 cây. Nếu cứ tiến đều như thế, thì đến năm 2000, số nhanh sẽ quá 1250

cây số một giờ, nghĩa là nhanh hơn tiếng còi. Như vậy, mỗi khi bóp còi cho người tránh, thì phải hãm xe lại cho tiếng còi chui ra ngoài và chạy trước đã, rồi xe mình chạy sau; bằng không, mà cứ vira bóp còi vira cho xe chạy, thì người đi đường chết rồi mới .. nghethấy tiếng còi.

Số nhanh cứ theo thời gian mà tiến lên mãi thì có ngày xe ô-tô sẽ chạy nhanh hơn ba mươi vạn cây số mỗi giây đồng hồ, nghĩa là nhanh hơn ánh sáng. Nếu xe chạy đến mức ấy thì mắt người không trông thấy xe nữa, theo phép tính của ông Lorentz và thuyết của ông Einstein. Như vậy thì nguy hiểm biết là chừng nào: Người đi đường cần thận, tai đeo tai voi, đàng trước ngực đeo ngọn đèn trắng, sau lưng đèn đỏ, mắt đeo ống nhòm, nhìn trước, nhìn sau, nhìn phải, nhìn trái, không thấy gì, vừa mới bước chân ra giữa đường thì bị nghiền chết; không ai biết rằng cái gì nghiền, vì không ai trông thấy cái gì. Ấy là ban ngày; còn ban đêm thời lại nguy hiểm cho người cầm lái nữa: muốn trông thấy đường, phải hãm xe lại cho ánh sáng chạy trước đã, nếu không thì đường vẫn tối mờ, tuy đèn « pha » mình vẫn thắp!

Rồi thầy đội xếp lại « biên phạt » xe đi đêm không đèn là đàng khác. Thế n. ời tai hại chứ!

(Còn nữa)

Kiểm duyệt bỏ

người đời quên bằng hơi nước mà phun sự ết-săng; nên mới có năm năm trời mà trên đường phố thành Paris người ta đã trông thấy nhan nhản xe ô-tô các kiểu: Benz, Lefebvre, Richard, Rochet - Schneider Lepape, Audibert et Lavirotte, Léon Bollée, Peugeot, De Dion Boulton v. v.

Không nói thì ai cũng biết rằng xe ngày ấy chạy không nhanh như bây giờ; tuy vậy, cũng đã gây ra biết bao tai nạn, biết bao cái ách giữa đàng (Lạ này! có lẽ tiếng acci-

mới có bán

CON ĐU'ỜNG SÁNG

của HOÀNG-ĐẠO

Sách giấy 200 trang giá 0p.50
Càng của một tác giả

Tru'óc Vành Mong Ngủ'a

(mới in lại)

Giá 0p35

ĐỢI NAY

SÁCH HỒNG

LOẠI SÁCH CHO TRÉ EM

Giá độc nhất 0p10

MỚI RA CUỐN SỐ 3

CUỐN SÁCH

của THẠCH-LAM

nhạc lai:

cuốn số 1: Ông Đồ Bè của KHÁI - HUNG
(mới in lại)

cuốn số 2: Con Cá Thần của HOÀNG-ĐẠO

ĐỢI NAY

Enseignement par Correspondance

Français, Mathématiques, Sciences
mensualités

Préparation au C.E.P.C.I. 2p.00
Cours de 1ère et de 2ème
année P. S. 3p.00
Préparation au B. E. et
D. E. P. S. I. 4p.00
Cours de Français pour
les adultes 2p.50

Pour tous renseignements, écrire à

L'Ecole TRITON

88 bis Résident Miribel Hanoi

Joindre une enveloppe timbrée pour la
réponse

Mua các thứ tem cũ

Đúng giá rồi. To và nhỏ. Giá từ
1p00 đến 40p00 một trăm cái
Biên thư: M. N. K. Hoàn village
Yên Phụ près Hanoi.

croyez - mo
nouvel alimen
pour la peau
supprime
LES RIDES

Son effet sur la peau fut
presque magique. En deux ou
trois semaines, je parus 10 ans
plus jeune. L'aliment Tokalon Rose - à ce
que m'a dit un Spécialiste - co tient du Bio-
cel, surprenant découvert - du Dr Stefkaal.
Professeur à l'Université de Vienne Le Biocel
est tiré de la peau de jeunes animaux so-
igneusement sélectionnés - c'est un extra-
it de eux, tout semblable aux riches éléments
d'une peau humaine jeune et saine. Appli-
quez Crème Tokalon - Biocel - Aliment pour
la Peau, chaque soir avant de vous coucher.
Elle nourrit et rajeunit la peau pendant l'om-
meil. Le matin, mettez de la Crème To-
kalon. Aliment pour la Peau. Couleur Blanche
(non grasse), pour rendre la peau fra-
nche, claire et douce comme velours. D'heu-
reux résultats sont garantis avec les Crèmes
Tokalon Aliments pour la Peau, sinon l'ar-
gent est remboursé.

Agents P. MARON & ROCHAT et Cie
45 Boulevard Gambetta - Hanoi

CẦU Ô

Cần người làm

- Cần một cô con gái nhà tử tế khỏe
mạnh, thân thể nở nang đều đặn, yêu
sự Luyện Tập Thân Thể, và nói tiếng
Pháp giỏi, để luyện làm một nữ Tr-
Giáo trông nom lớp dạy Luyện Tập Thân-
Thể cho các Bà và Trẻ em.

Hỏi ông Nguyễn Hợp-Vỹ
446 Phố Quan Thánh
hay 50 Phố Hàng Nón Hanoi

Tim việc làm

- Trẻ tuổi, có B.E và B.E.P.S. đã
đầy học nhiều nơi, muốn tìm chỗ dạy
ở tư gia để có thì giờ học thêm.
Lương cần đủ sống.

Hỏi M.Hình no 132 Cité Chân-Hưng Hanoi.

- Có bằng Tú-Tài phần thứ hai, nhận
đầy học trở từ 3^è année trở xuống trong
mấy tháng hè. Hỏi M. Đức I, voie 34,
Rue Jambert prolongée, Hanoi.

- Có bằng D.E.P.S.I. và B.E. đã
học qua ban Tú-Tài, muốn tìm một chỗ
đầy học tư trong mấy tháng hè ở Hanoi.
Hỏi: Tòa báo.

LA SENSATION D'AMÉRIQUE
Le Rouge Noir Mystérieux

BLACK LIPSTICK

GUITARE

NOIR en bâton ROUGE sur vos lèvres!
Exclusivité COMPTOIR COMMERCIAL
59 - Rue du Chapevre - Hanoi

Một tin mừng trong nước

Chi bao mạch giùm

Các ngài muốn hỏi những vấn-đề

kinh-tế xã-hội, chính-trị, pháp-
luật ví dụ: Ngài muốn tránh tụng tại tòa
Nam Tây án, ngài muốn ứng-cử Nghị-viên,
ngài có hàng muốn xuất-cảng, ngài muốn
biết tư-cách hạnh-kiểm người nào, ngài
muốn tìm một người nào không rõ địa-
chỉ, ngài muốn thuê một căn nhà, v. v.

Bất luận điều gì
xin cứ hỏi:

LƯƠNG - HUU
Service de
Renseignements
Généraux

129 ROUTE SINH-TU
HANOI, Tél. 1307

Các ngài khi
có một công
truyện gì

ví dụ: Như xin học
cho con em, khai-
sinh, giá-thứ, khai-
tử, hoặc thuê người, xe đồ đạc, xin phép chữa lại
nhà, xin phép hội-hợp, xin cứ ủy bản số làm giúp.
Công việc nhanh chóng, kín-đáo cẩn-thận và rẻ tiền.

CÔNG HIỆU
VANG ĐÓN

Thuốc đau màng óc gia-truyền THƯỢNG ĐỨC

NHỮNG NƠI CÓ BÁN THUỐC NGŨ:
Hanoi: 15 Mission (gần nhà thờ
lớn)
Haiphong: 37 Paul Doumer
Hàng: 25 Nguyễn hữu Đốc và 34
Duvillier
Phủ: 14 Rue de la Gare
Hòabinh: Lâm Khê, rue Phương
Lâm.

Vì cơn bệnh đau màng óc, nay người
ta mới thực tin thuốc Annam cũng có
phương hay hơn thuốc khác, vì đến
mức bệnh đau màng óc mà muốn khỏi
chết, thì chỉ dùng thuốc đau màng
óc gia truyền THƯỢNG-ĐỨC là
khỏi ngay. Thuốc này đã cứu được
hàng vạn người, trước khi dùng
không còn lo ngại gì là thứ thuốc
không công hiệu. Những người bị
cơn hơi ngờ là bị đau màng óc dùng
thuốc này chỉ 15 phút khỏi hẳn, Thuốc
bán mỗi phong 0p30, một hộp bốn
phong 1p00. Thuốc ngữ 0p16 một lọ
(Tại phòng thuốc THƯỢNG-ĐỨC ở 15
Mission Hanoi và 37 Paul Doumer
Haiphong có biểu không thuốc ngữ
cho các người qua lại muốn dùng
ngay). Ở các tỉnh ai đứng đại-lý bán
thuốc đau màng óc cũng có thuốc
gửi để biểu cho khách hàng. Ai muốn
đăng xin viết thư về ngay và để cho
THƯỢNG-ĐỨC 15 Mission Hanoi.

VÀI MÔN THUỐC HAY KHÁC

BỒ-PHÔI: Dùng chữa các bệnh ho
âu năm, và để phòng bệnh lao r-
ong hiệu. Giá 1p00 một hộp.

TUẦN BỒ HUYẾT HẢI: Chữa
các có các bệnh máu xấu, kinh không
đều, bệnh kinh đau bụng, người xanh
sao gầy còm, ra khí hư, chỉ uống một
hộp thấy đỡ. Mỗi hộp 1p50, nếu muốn
dùng thử một hộp xin tính giá đặc
biệt 1p00.

KINH-TIẾN TỤY-TIÊN: Chữa
thần hư, liệt-dương, tinh khí bất cố,
giáo hợp chóng xuất tinh. Mỗi hộp 1p.
LIÊU HOA HOÀN: Dùng chữa
bệnh lậu, 0p50 một lọ. Nhẹ hai lọ nặng
lọ, chữa khoan không khỏi sẽ được
toàn lại tiền, giá từ 8p00 đến 30p00.

THƯỢNG-ĐỨC
5 phố nhà Chung (Mission), Hanoi

ĐẠI-LY:

Hàng: 25 Nguyễn-hữu-Đốc, và
24 Duvillier (trước cửa chợ) Phủ: 14
rue de la Gare, Hòabinh: Hiệp
Lâm Khê phố Phương Lâm, Hai-
phong: Văn-Tân 37 avenue Paul
Doumer, Bắcninh: Vĩnh-Sinh 164
rue Tiên-An, Hảidương: Quang-Huy
25 Maréchal Foch, Nhatrang:
Nguyễn-dinh-Tuyên Tailleur, Thanh-
hóa: Thái-Lai 72 Grand rue, Huế:
Thanh-niên 43 rue An-Cyru, Tourane:
Lê-công-Thành A, du Musée.

CHỈ GIỮM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khàn khốc, ho có đờm trắng, xanh vàng mới thổi, bệnh nhọt có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ **TRINH HẢI LONG** (vợ *tu ông đốc học Huế*). Thuốc đã cứu sống muôn ngàn người. Có 2 thứ: thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRINH-VĂN HẢO, Directeur Ecole Villa n° 110 rue Va soigne Gauthier, Saigon

Các ngài muốn dùng

**Chemisettes
Maillots de bain
Pull'over laine**

CÉCÉ

DOCTEUR

NG. MANH THÂN

CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha
Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie

Rayons X - Rayons U. - V et I.-R
D'athérmie - Ondes Courtes
Courant Galvano - Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

Thuốc sản sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sản, hay đau bụng vật, hay ăn của ngọt, hễ đói là đau, đi ngoài thường theo ra còn trứng như sơ mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trứng sản ngày một nhón ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay còn trứng giải tở thuốc, khỏi hẳn. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sản sơ mít Thanh-xa (đạo hiệu con voi) giá 0p.70 mấy là thứ thật kéo nhâm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhón hay trẻ con, mắc bệnh run đũa hoặc run kim, hay tra nước rãi, đôi hay quần đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tây. Giá mỗi gói 0p.20.

Thuốc bỏ dạ dày

Uống thuốc run hoặc thuốc sản của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bổ dạ dày, và giết hết vi trùng và trứng của run sản còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sản nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh: Đau dạ dày, ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giả cách, uống thuốc này một hộp hết ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p.00. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH - XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón - HANOI

Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua liền hóa giao ngân.

Đại lý. - Hải-phong: Mai-linh, Nam-dinh: Việt-long, Hai-duong: Quang-hoay, Bắc-ninh: Vinh-yên, Sơn-tây, Tổng: Quý-lợi, Việt-tri: Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vinh-yên: Ngọc-tân, Phúc-yên: Thanh-phong, Phú-thọ: Tế-hòa-duong, Hà-dông: Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gay: Đại-thành, Thái-nguyên: Quảng-thành, Hòa-bình: Kim-long, phố Đông-nhan, Thanh-hóa: Thái-lai, Ninh-bình: Ich-tri và đại lý chợ Vạn-vân, Vinh: Sinh-hay, Huế: Đức-thanh, Việntiane: Việt-hóa, Vũng-bý: Mai-linh rue Vernaz.
Va khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

**THUỐC TRƯ'ỜNG-SINH
NGÂM RƯ'O'U**

Cao hồ-cốt, tặc-kê, Sâm, Nhung, Tâm-giới cây giã, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trung hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quý giá theo trong bài thuốc *Trường-sinh Gia-truyền* chế luyện thành bình thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt trần, không có rượu thuốc, rượu bỏ nào ngon bằng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh thần minh mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tìch, sinh huyết, nhan sắc quang nhuận, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe, trẻ mãi không già. Cối vậy gọi là « Bình Trường - Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kẻ dưới đây uống rượu ngâm bình Trường-Sinh này đều khỏi cả: Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngứa nước, bệnh phỏng tích, bệnh ho, hen, sởi, bệnh thổ, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng con mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh đi tinh, mộng tinh, thận hư, đau lưng, hộc hèn, các ông giao hợp yếu, các bà huyết ứ, kinh không đều, ra khi hư, những người đại tiện không đều, nước tiểu không trong, uống rượu ngâm bình Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG: Hấp lớn (già 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (già 0p.35) ngâm thành một chén (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chén rượu bỏ này đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn lết, ngâm thật ít lên bình thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai vị (apéritif) rất q. i. ở trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trị được các bệnh như đã kể trên. Nếu cần cần ngon rượu để uống được nhiều kh. ng say, không mệt, không bực như đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thời đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phát 12 tay, có chính phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khê.

NHÀ THUỐC HỒNG-KHÊ

Tổng-cục tại 88 Route de Huế (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại lý các nơi, là một nhà thuốc có danh tiếng của người Việt-Nam đã được thưởng bội tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê xin nhận kỹ hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận kéo làm thuốc giả. Có biểu sách G. a. đình Y. duoc và Hoa-Nguyệt i. âm-Nang có (cũ) liền hóa giao ngân.

Võ đức Diên

và

Nguyễn văn Nghi

KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Négrier

HANOI - Tél. 77

— Các cháu nhà tôi thì gầy thế này, bà thì gầy mà các cháu lại mập mạp như thế!
— Ấy chỉ có vải đồng hạc thôi đấy mà hơn cho chúng nó đi Đồ-sơn Tam-đảo. Bà nhớ nhé Nhi khoa bởi bỏ số 8 của hiệu **VO-VĂN-VÂN**

AN-THAI

GRAND FABRIQUE
DE POUSSE-POUSSE

Gặp khi gió kếp mưa đơn,
Dùng xe AN-THAI chẳng
cơm có gì.

Có bán đủ cả: Vải, Sâm, Lốp
và đồ phụ-tùng xe-tay
N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp
HANOI

Cours pratique
d'HARMONIE
 en 3 mois
 du 15 juin au 15
 septembre 1940 par
NGUYỄN - XUAN - KHOAT
 46 Rue Richaud
 Prix du Cours: 15p
 payable d'avance —
 S'inscrire avant le 15
 juin — Novembre d'é-
 lèves limité.

Luthart
 BÚNG TIẾNG
 KÊU
 ĐẸP
 BÈN

Guitares
Banjos
Violons

Mandolines et
 accessoires de
 Lutherie

DƯƠNG THIỆU TỬỚC
 57, Rue du Chanvre 57
 — HANOI —

NHỮNG MÓN QUÀ QUÝ
CÓ BỔ ÍCH CHO TINH THẦN

Muốn biết rõ mình là « Người » hay « Ngợm », hãy đón co cuốn:

người, ngợm!
 tức là tập truyền thần các nhân vật của xã-hội hiện tại, do Tam Lang soạn rất công phu. Sách vừa in xong, sắp phát hành.
ĐÃ XUẤT BẢN:
cô gái giặt sa
 tiểu sử Tây Thi, do cụ Hoè Lâm dịch theo hi-bản của người Tàu. **Giá Op85 (gần hết)**

đời vô định
 tiểu thuyết của Phạm ngọc Khôi. Ban đọc rất hoan nghênh, nên đã in lần thứ hai. **Giá Op40**

IN GẦN XONG:
ái tình
 (Xét về tâm-lý và Y học) của Thu-An, cuốn sách mà nam-nữ thanh-niên của phải đọc để hưởng những phút mê ly của tình yêu. Chẳng phải là đám thơ, ái tình là một quyển sách gối đầu giường của cả bọn trẻ đứng đờn, muốn tìm kiếm người yêu cứu các cặp vợ chồng son muốn hưởng hạnh phúc gia đình. Tác giả soạn ngót 10 năm mới xong, khảo-cửu ngoài 200 cuốn sách của các bác sỹ trứ danh trên hoàn cầu. Sắp có bán.
 Ở xa, mua sách bằng timbres, gửi thư về:
«Éditions Choisies» 62 rue Takou Hanoi
 Đã lựa chọn được những tác phẩm hay để in đây:
Ên Sông Thao của Nguyễn Văn Phú, *Ngáy Thơ* của Nguyễn Khắc Mẫn, *Cãng đời thanh niên* của Tam Lang, *Nước đục bụi trong* của Phạm ngọc Khôi, *Hồng dân khứa dâm* của Nghiêm Tử, *Cơn đường nga* của Vũ Trọng Can, *Đôi giết người* của Thiệu Lăng, *Nguyễn Du* (phê bình văn chương) của Thu An, *Cơm đen* của Đường Sỹ, T X L của Lê trảng Kiêu, C.B.T. của Lan Khai v v...
 Không kể tác giả là nhà văn danh tiếng, hay mới ra đời, nếu tác phẩm có chân giá trị, đều liệt vào loại sách Éditions Choisies.

Soir de Capri

**48, FERBLANTIER
 HANOI**

DOCTEUR
CAO XUÂN CẨM
 de la Faculté de Paris. Anc en Médecin
 Charge de l'Institut national de Hyg
 Chũra đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-
 thương và bệnh Hoa-liểu
Khám bệnh tại
 153 Henri d'Orléans — Hanoi
 Phố Trần Hưng Đạo g, cạnh hội
 Hợp-Thiên) có phòng
 dưỡn bệnh
 Sách:
NÓI CHUYỆN NUÔI CON
 bán tại hiệu Thụy-Hý 98 Hàng
 Gai (Rue du Chanvre), Hanoi
 Giá Op.85 một quyển

Thuộc Quân
và xi-gà

MELIA *hút êm dọng*
và thơm ngon

Đại-lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd
 21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

TRICOTS
CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait
 vous fournir ici, en Indochine
 des articles en Bonneterie de
 choix, en grosses quantités et
 au meilleurs prix.

C'est la Manufacture
CU' GIOANH
 60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazars du pays.

Bệnh tinh
 Mặc bệnh lậu, giang mai, hạ, cam,
 hột xoài, vãn vãn chỉ nên tìm đến

dức tho dượng

131, Route de Hué — HANOI
 mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ
 được khỏi chắc chắn. Thuốc không
 công phạt, không hại sinh dục.
 Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh
 rất linh nghiệm.